

Traçant l'Any Gaudí

Agafen embranzida els preparatius per al 10 de juny del 2026, centenari de la mort de l'arquitecte, amb la il·lusió de la seva futura beatificació

P 8-12

Esbós de l'escultura d'Antoni Gaudí que realitzarà el joier i escultor tarragoní Joan Serramià i que s'ubicarà al peu del campanar de la Prioral de Reus.

DAVID ABADÍAS

“L'Església ha esdevingut una de les institucions capdavanteres en la lluita contra els abusos”

Entrevista al bisbe auxiliar de Barcelona

P 18-19

JOAN ALBERT VICENS

Entrevistem l'autor d'“Humans a Auschwitz”

P 24-28

SUMARI

8 JUNY 2025

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
L'entrevista	24
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

16-17

Lleó XIV pren possessió de la seva seu episcopal

El Papa també ha visitat la tomba de sant Pau

20-21

La campanya “XTants” recorre el centre de Barcelona

L'arxidiòcesi mostra l'acció social
de l'Església i el valor de marcar
la casella 105 a la renda

38-39

“Ens interessa molt redescobrir sant Tomàs per aprendre d'ell i amb ell”

Juan José Llamedo, autor de
“La verdad de santo Tomás de
Aquino”, d'Editorial San Pablo

36

53ena Jornada Nacional del Moviment de Cristians de Pobles i Comarques de Catalunya

Han celebrat l'efemèride a
Montserrat, amb motiu del
Mil·lenari

EDITORIAL

2026: Any Gaudí

Totes les mirades estan posades en una data molt concreta, el 10 de juny del 2026, quan es commemora el centenari de la mort de l'arquitecte i model de vida cristiana Antoni Gaudí i Cornet. Una data marcada en vermell al calendari i al voltant de la qual pivota un fet tan rellevant com és la inauguració de la torre de Jesucrist, que amb els seus 172,5 m serà la més alta de la basílica de la Sagrada Família. Una fita constructiva que canviarà per sempre l'*skyline* de Barcelona, coronat a partir d'aleshores per la gran creu de quatre braços recoberta de ceràmica esmaltada i vidre, per tal de reflectir la llum del sol.

A nivell civil, encara caldria afegir-hi una altra celebració rellevant en aquest vinent 2026. I és la designació, per part de la Unesco, de la ciutat de Barcelona com a Capital Mundial de l'Arquitectura.

Però és que pocs dies abans de morir, el papa Francesc va signar la declaració de Gaudí com a venerable, un pas determinant de cara a la seva beatificació, que ja “només” dependria de l'aprovació d'un miracle atribuït a la seva intercessió. La mateixa *positio* recull sis casos susceptibles de ser examinats com a miracles, com ha remarcat el delegat diocesà de Barcelona per a les Causes dels Sants, el pare Josep Maria Blanquet.

Per tant, a tots els nivells s'està agafant embranzida per fer del 2026 l'Any Antoni Gaudí, un motiu excel·lent per continuar aprofundint en el testimoni del genial arquitecte i model de vida cristiana.

.....

Venerable Antoni Gaudí

10
JUNY
2025

99è Aniversari de la seva mort

ACTES A LA SAGRADA FAMÍLIA

- 09:00h Missa en castellà a la cripta
-
- 10:00h Missa en anglès a la cripta
-
- 12:00h Missa en català a la cripta
-
- 12:30-19:00h Accés a la cripta per visitar i pregar davant el sepulcre del venerable Antoni Gaudí
-
- 20:00h Missa a la basílica, presidida pel Cardenal Joan Josep Omella, en acció de gràcies per haver estat declarat venerable Antoni Gaudí pel papa Francesc, amb visita i pregària posterior al seu sepulcre
-

ENTRADA LLIURE

Fins a completar aforament

Pastoral de la
Sagrada Família

La setmana a les Xarxes

PAPA LLEÓ XIV ✕

@Pontifex_es

28/05/2025

Des de la Franja de Gaza, s'enlaira al cel, cada vegada més intens, el plor de les mares, dels pares que abracen els cossos sense vida dels infants i que cerquen contínuament una mica de menjar i un refugi contra els bombardejos. Renovo la meua crida als responsables: que s'aturi el foc, que tots els ostatges siguin alliberats, que es respecti integralment el dret humanitari!

HELENA MALENO GARZÓN ✕

@HelenaMaleno

28/05/2025

Periodista i investigadora especialista en Migracions i Tràfic de persones. Avui quatre dones i tres nenes han mort a El Hierro, en la que ja és la tercera tragèdia d'aquestes característiques. No es prenen mesures per evitar que torni a passar, perquè és molt fàcil donar sempre la culpa a la desespecció de les víctimes

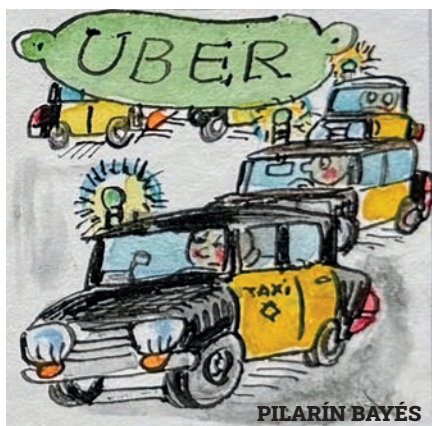
ALBERT VELASCO ✕

@velasc_alberto

28/05/2025

Professor d'Història de l'Art

En calent: la sentència del Suprem sobre les pintures de Sixena no és només una derrota de la Generalitat i el MNAC, és una derrota de la història de l'art com a disciplina acadèmica i científica. Ni una sola consideració tècnica a la sentència. Només propietat i qüestions processals

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

EL RENOVAT CONCURS BÍBLIC SUPERA LA PRIMERA PROVA

El 40è Concurs Bíblic de Catalunya ha tingut 11.217 participants, 1.021 treballs grupals i 165 centres educatius i parròquies. El 27 de maig en una entrevista al programa *Sense distància*, el nou director del certamen i delegat del Laïcat a la diòcesi de Terrassa, Josep Monfort, es va mostrar "molt content per la participació i per la representació de les diòcesis". També va dir que "la nova etapa pintabé, amb una metodologia diferent, perquè el treball en grup a Primària ha ajudat a aprofundir a partir del guariment del paralític, mentre que a Secundària un

debat gravat en àudio presentava el guariment de la Paraula de Déu".

Dins la nova etapa, amb un format online i grupal que promou el diàleg, Josep Monfort va comentar que "s'han presentat més treballs a Secundària que no pas a Primària, fet sorprenent en ser una edat menys catequètica". El Concurs Bíblic continua formant part de la Federació de Cristians de Catalunya. El nou Consell Director i Executiu té representants de la diòcesi de Terrassa, la Tarraconense i la Fundació Escola Cristiana.

Zoom MACIÀ GRAU

El 26 de maig passat, el representant permanent de Palestina a les Nacions Unides, Riyad Mansour, no va poder contenir les llàgrimes en descriure la situació dels infants a la Franja de Gaza. "És insofrible. Com pot algú tolerar aquest dolor?", va exclamar en la seva intervenció al Consell de Seguretat. Les paraules del diplomàtic arriben després que es conegués la notícia que, des de l'octubre del 2023, més de 50.000 infants han mort o han resultat ferits a Gaza.

L'efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

11 de juny del 2014

Taxistes d'arreu del món es manifesten contra l'aplicació Uber

Contrapunt

Els aranzels de Trump

ALBERT ALGARRÀ
Polític

Els governs es veuen obligats a retallar la despesa pública

L'administració Trump ha reintroduït la imposició d'aranzels amb una contundència i un abast sense precedents. Aquesta ruptura amb el consens liberal que havia predominat des de la postguerra ha alterat significativament l'ordre econòmic internacional. Tot i els girs estratègics que han caracteritzat aquesta política, si finalment s'arriben a aplicar els nivells aranzelaris proposats a l'inici del mandat, ens trobarem novament immersos en una situació de recessió econòmica global.

A casa nostra, els pressupostos, dissenyats per a un escenari de progrés econòmic, hauran de ser inevitablement corregits i revisats. Davant d'aquest nou context d'in-

certesa i possible recessió, cal preguntar-se: qui acabarà assumint les conseqüències d'aquests ajustos?

Les persones més vulnerables continuen essent invisibles. Sovint no tenen veu, i en molts casos, ni tan sols disposen de padró, fet que les exclou de drets bàsics i les margina institucionalment. Els seus defensors, les entitats socials i les organitzacions del tercer sector, que per sort els tenen, són constituïts per professionals brillants, honestos, benintencionats, amb una vocació social admirable, però treballen amb recursos escassos que, a més, sovint depenen dels diferents governs.

Els governs es veuen obligats a retallar la despesa pública. Aques-

tes mesures afecten de manera desigual i són les persones en situació de més vulnerabilitat les que pateixen les conseqüències més greus. Sovint sense veu ni representació efectiva, aquests col·lectius esdevenen els primers afectats per la reducció de polítiques orientades a garantir la cohesió social i l'equitat. Francesc Roig, expresident de Càritas Catalunya, solia dir que els més vulnerables encara patien a l'actualitat les conseqüències de la crisi econòmica del 2006. Ens trobem davant la paradoxa que, tot i que aquesta guerra comercial ha estat impulsada per les grans elits, seran els sectors més fràgils de la població els que en patiran més durament les conseqüències. ■

Punt de vista

Una mentida estructural

JORDI GAYA NOFRE
Moviment Cultural Cristià

Les nostres formes de vida depenen de l'explotació del Sud

La politiqueria mediàtica enfoca la problemàtica de la migració des de l'òptica de les fronteres i dels límits de l'estat del benestar. No seria més just i veritable tractar-la com una expressió més del conflicte Capital-Treball (*LE*, 12), descrit per sant Joan Pau II?

Segons un recent estudi de l'Institut de Ciència i Tecnologia Ambiental, les nostres formes de vida depenen de l'explotació sistemàtica de la mà d'obra provinent del Sud global.

En la producció mundial, el Sud contribueix amb la major part del treball en tots els nivells d'habilitat: el 76% del treball d'alta qualificació, el 91% de qualificació mitjana i el 96% de baixa qualificació.

Encara que el 90% de la mà d'obra global prové del Sud, els beneficis es concentren al Nord; els treballadors del Sud només obtenen el 21% dels ingressos mundials. 16,9 bilions d'euros el 2021 és el cost que tindria la mà d'obra amb els salaris vigents als països del Nord. Però no ho paguem.

Robem el fruit del seu treball i quan arriben al Nord els criminalitzem, acusant-los de la pèrdua de les nostres condicions de vida.

En realitat, a Espanya, únicament el 12% dels treballadors ocupats són immigrants; sostenen els sectors clau de l'economia, com l'hostaleria, la construcció, la cura de persones, etc. No ens roben el treball, cobreixen

vacants amb condicions laborals que imposa amb mà de ferro el capital.

Tampoc els immigrants no són la causa del desmantellament de l'estat de benestar. Explica J. Mestres, de CaixaBank Research, que a Espanya, el 2024, el nombre de cotitzacions de treballadors nacionals va créixer un 1,7% i la dels estrangers va augmentar un 9,5%. Aporten a les arques públiques més del que gasten en salut i educació i, amb menor despesa pública que els nadius.

No és un problema de fronteres. Identificar el migrant com a boc expiatori és una canallada per encobrir el conflicte Capital-Treball. Les estructures de pecat (SRS, 36) s'arrelen en la mentida. ■

Demanem a l'Esperit Sant
que curi les nostres ferides, que sigui font de vida,
de pau i de consol

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**
Arquebisbe de Barcelona

El millor regal de Déu

Avui, solemnitat de la Pentecosta, conclouen els cinquanta dies del temps pasqual. En aquesta celebració recordem el dia en què els deixebles de Jesús, presidits per Pere, van rebre l'Esperit Sant i van començar a anunciar el misteri de la vida, passió, mort i resurrecció del Senyor.

Aquest mateix Esperit que van rebre els apòstols segueix present en les nostres vides i ens regala els seus dons. Durant la catequesi de preparació al sagrament de la confirmació, l'Església ens dona a conèixer els set dons de l'Esperit: saviesa, intel·ligència, consell, fortalesa, ciència, pietat i temor de Déu. Voldria referir-me avui a tres d'aquests dons: el de saviesa, el de fortalesa i el del temor de Déu.

El do de la saviesa ens ajuda a contemplar la realitat amb la mirada i el criteri de Déu. Aquest és el do que Déu va concedir a Salomó quan el Senyor, en un somni, li va demanar què era el que més desitjava. Salomó no va dubtar: un cor atent, savi i intel·ligent per poder dur a terme la missió de rei que Déu li havia confiat (cf. 1Re 3,5-15). Si acollim aquest do amb fe, serem capaços de veure signes de la presència de Déu en la nostra vida quotidiana, de descobrir com Déu ens estima i d'aprendre a valorar els nostres germans, especialment els més petits i vulnerables.

Tots podem passar per situacions difícils a la nostra vida, moments en què sembla que toquem fons. En aquests moments, demanem al Senyor el do de fortalesa i, tal com ens diu l'apòstol Pau, l'Esperit vindrà a ajudar-nos en la nostra feblesa (cf. Rm 8,26). Aquest do ens allibera de les nostres pors i ens dona força per romandre fidels al missatge de Jesús en la nostra vida quotidiana. El papa

Francesc solia aconsellar-nos que, en moments de gran dificultat, ens diguéssim amb fe: "Em veig capaç de tot gràcies a aquell qui em fa fort" (Fl 4,13). No ens abandona mai la mà amorosa de l'Esperit de Déu.

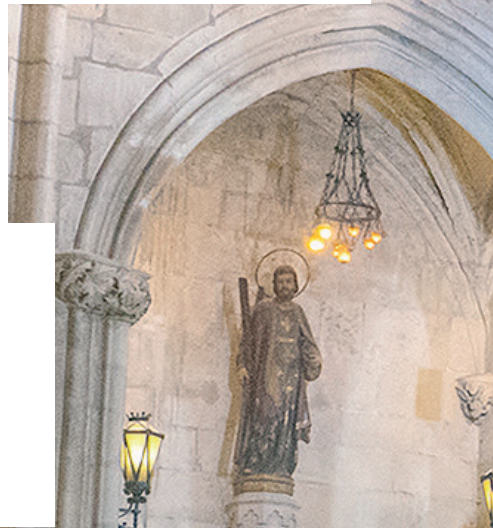
De l'Esperit Sant rebem també el do del temor de Déu, que no significa tenir por de Déu. Gràcies a aquest do reconeixem amb humilitat els petits que som davant Déu. Ens sentim en pau i protegits com un nen als braços de la seva mare. El temor de Déu és tenir la certesa que Ell és un pare que ens protegeix. Així queda recollit en el salm: "L'àngel del Senyor acampa entorn dels qui el temen i els protegeix" (cf. Sl 33,8).

Benvolguts germans i germanes, l'Esperit Sant és el millor regal de Déu. Demanem a l'Esperit Sant que curi les nostres ferides, que sigui font de vida, de pau i de consol. Esperit diví, ajuda'ns a dissipar les nostres pors perquè anunciem amb alegria la bona nova de Jesús als nostres germans. ■

Amb la vista posada en l'any vinent, centenari de la mort de l'arquitecte, i en la il·lusió de la seva beatificació, els Amics de Gaudí de Reus recullen fons per dedicar-li una escultura

SETANTA ANYS D'AMISTAT AMB GAUDÍ

CARME ESCALES

Reus

Aviat el veurem als altars.” Ho deia mossèn Joaquim Fortuny, prior de l'església prioral de Sant Pere Apòstol, la Prioral de Reus, diumenge 9 de març, el dia que els Amics de Gaudí de Reus festejaven els setanta anys —que es compleixen enguany— d'aquesta associació que manté l'escalf d'una estima conjunta a la figura de l'arquitecte Antoni Gaudí.

Trenta-sis dies després, el papa Francesc, molt poc abans de morir, declarava venerable Antoni Gaudí i Cornet. Alegrava així els cors dels fidels catalans i especialment d'aquells que porten anys involucrats en la petició de fer sant aquest exemple de fe. Gaudí, com a creient, en el seu vessant més personal i en la seva obra, engrandida per la projecció del temple de la Sagrada Família.

Per això, aquest 25 de maig, alguns dels membres de l'associació, entre els quals la seva presidenta i descendent de Gaudí, Maria Teresa Gaudí, tornaven a seure als primers bancs de la Prioral en la missa d'agraïment a la declaració papal de la figura de l'arquitecte català com a venerable i servent de Déu que aplanava el camí cap a la seva beatificació.

MCS Arquebisbat Tarragona

Missa d'acció de gràcies per la declaració d'Antoni Gaudí com a venerable, el 25 de maig a la Prioral de Reus.

L'eucaristia diocesana d'acció de gràcies va omplir la Prioral, on va ser batejat Antoni Gaudí, el 26 de juny del 1852, l'endemà de néixer. L'arquebisbe de Tarragona, Joan Planellas, va presidir la missa, concelebrada pel cardenal-arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella. En la seva homilia, Planellas va posar en relleu que som "en un moment històric per a la nostra comunitat, que veu com un dels seus fills més il·lustres és proposat com a model de vida cristiana". El seu, va precisar, "era un llenguatge nou, però un llenguatge fidel a l'Evangelí".

Planellas va demanar que l'exemple de Gaudí "ens inspiri a viure la nostra fe amb creativitat, profunditat i compromís, i que la seva intercessió ens ajudi a construir, amb les nostres vides, una Església i una societat més belles, més justes i més plenes de Déu". Va afegir també que el llegat de Gaudí "no és sols material, sinó espiritual. Gaudí no només va construir pedres, va construir esperança".

Tot això traspua l'obra de Gaudí. En paraules de l'arquebisbe Planellas, "Gaudí va projectar una visió transcendent del món com si busqués aquell tresor amagat, aquell tresor que està on tens el cor. No era només un creient, era un contemplatiu actiu, i el seu testimoni ens recorda que la fe pot inspirar la cultura, que la bellesa pot conduir a Déu, que l'ofici ben fet és una forma d'evangelització. En un temps que a vegades sembla allunyar-se del

sentit últim de les coses, Gaudí ens convida a redescobrir la dimensió espiritual de l'art, del treball, de la ciutat, de la vida. Hi tenim l'exemple més sublim de l'autèntic diàleg entre la fe i la cultura".

Una altra missa d'acció de gràcies amb motiu de la declaració de venerable tindrà lloc a la basílica de la Sagrada Família el 10 de juny, a les 20 h, el mateix dia en què es compleixen 99 anys de la seva mort. La missa, que es podrà seguir per Ràdio Estel, serà presidida pel cardenal Joan Josep Omella.

L'any 2026, amb motiu del centenari de la mort de Gaudí, nombrosos actes, a Barcelona i arreu de Catalunya, recordaran i explicaran a bastament tot allò que motiva que aquest arquitecte conegut internacionalment arribi a ser canonitzat. La finalització de la torre de Jesús, la més alta de la Sagrada Família, serà un dels fets principals de l'any dedicat a l'arquitectura i a Gaudí.

ESCULTURA A REUS

Els Amics de Gaudí de Reus també preparen activitats de commemoració que aniran donant a conèixer. Ja fa uns mesos que tenen entre mans un propòsit, ja fet públic, que va camí de la seva realització. "Volem que a Reus hi hagi una escultura d'Antoni Gaudí adult, perquè de nen ja en tenim una", explica Maria Teresa Gaudí, besneta d'un germà del pare de l'arquitecte Antoni Gaudí.

Ella presideix l'associació Amics de Gaudí de Reus, una setantena d'homes i dones, de Reus i d'altres llocs, que diversos cops a l'any troben per anar a visitar alguna obra de Gaudí o per celebrar misses i dinars, sempre amb l'arquitecte i tot el que va ser i fer com a fil conductor de les trobades. Ells i elles fa setanta anys que veneren Gaudí. Andreu Fargas Moreno i Antònia Marquès Pascual fa uns deu anys que en formen part. S'apunten a totes les sortides que poden, "veiem coses que no sempre s'acostumen a ensenyar". En un grup de Whatsapp es van posant al dia de les sortides, però també de notícies, reportatges i fites aconseguïdes en forma d'homenatges i passos per a la canonització de l'arquitecte universal.

A la pàgina web www.escultura-gaudireus.com expliquen el projecte d'escultura i recullen els donatius de socis i no socis que faran possible la seva construcció, de mans de l'escultor i joier tarragoní Joan Serramià. Aquest artista, que és autor de l'escultura de Gaudí que llueix des de l'any 2019 a les escales que porten a l'església de Riudoms, també pren la natura com a inspiració de les seves creacions. Curiosament, també ell és dins l'arbre genealògic d'Antoni Gaudí, perquè el seu besavi era cosí segon d'Antoni Gaudí.

Il·lusionat per tornar a tenir entre mans la missió de representar el geni de l'arquitectura, Serramià detalla que en l'esbós del seu treball

L'arquebisbe Joan Planellas saludant Maria Teresa Gaudí, presidenta dels Amics de Gaudí de Reus.

—imatge de portada— destaquen “l’elegància d’un Gaudí treballant, abocat al seu projecte, amb una maqueta que vol ser la idea que l’arquitecte va preparar per a la rehabilitació del santuari de la Misericòrdia”. Com l’escultor explica, Gaudí sentia una gran devoció per la Mare de Déu de la Misericòrdia perquè la seva tia, Antònia Cornet, li va transmetre l’amor per ella. I Gaudí va fer un esbós d’una remodelació del santuari que finalment no se li va encarregar. Però Serramià ho recupera i plasma sobre el seu dibuix de la futura escultura, tridimensional, Gaudí treballant aquest esbós sobre el cavallet. L’obra serà tota en bronze imitant el guix, un material abundant al taller de Gaudí a la Sagrada Família.

L’escultura ja té ubicació. S’instal·larà a la petita placeta just a tocar de l’entrada de l’església de la Prioral. “És un lloc molt emblemàtic, al peu del campanar que identifica Reus i que es veu des de tot arreu. És un marc idoni que semblava reservat per a Gaudí, que va ser batejat en aquesta església de Sant Pere. És una fita, simbòlicament important”, relata qui farà l’escultura.

Igual que la Sagrada Família, que és un temple expiatori i la seva construcció es paga amb diners de donatius i visites al temple, també la futura escultura de Gaudí a Reus es pretén fer amb donatius que ja s’han començat a recollir.

Dimarts, 10 de juny, a les 19 h, per exemple, a la Prioral de Reus, l’organista Josep-Enric Peris i el tenor Josep Maria Cardona oferiran un concert en honor a Antoni Gaudí. L’entrada serà lliure, però les possibles aportacions econòmiques dels assistents seran destinades a finançar l’escultura. En aquest projecte, expliquen els Amics de Gaudí, tothom que faci una donació rebrà una litografia de Gaudí feta per l’autor de l’escultura.

MÚSICA PER A GAUDÍ

Yoko Suzuki és una pianista i compositora nascuda a Tòquio. Fa més de vint anys que viu a Barcelona, i des de fa uns quants ja, acompanya a l’orgue les misses a la cripta de la Sagrada Família. Allà, el juny del 2016, amb motiu del 90 aniversari de la mort de l’arquitecte, Suzuki va interpretar per primer cop en públic

la peça per a piano *Font de Llum* que ella mateixa va compondre, en homenatge a Antoni Gaudí.

La Yoko col·labora amb els Amics de Gaudí de Reus i el dia que aquests celebraven el seu 70è aniversari, en acabar el gran dinar de germanor a El Círcol de Reus, va oferir un petit concert. Entre els assistents, hi havia una vintena de membres de l’associació, representants de l’Església a Tarragona i altres convidats del món de la cultura. Un dels presents, Antonio Martínez Subías, delegat diocesà per al Patrimoni Artístic i Documental i l’Art Sacre de l’arquebisbat de Tarragona, va repartir exemplars de la revista que presenta el santuari de Nostra Senyora del Sagrat Cor de Tarragona com el quilòmetre zero de Gaudí. “Coneguda popularment com l’església del col·legi Jesús-Maria de Tarragona, el santuari de Nostra Senyora del Sagrat Cor

JOAN PLANELLAS
 “Som en un moment històric per a la nostra comunitat, que veu com un dels seus fills més il·lustres és proposat com a model de vida cristiana”

OSMOTIC

by CORSA

L’únic depurador per osmosi que no malgasta aigua.

Instal·la un OSMOTIC i oblida't de comprar aigua envasada.

T. 900 208 208
info@corsa.es

Sardenya, 397-399
 08025 Barcelona

L'escultor i joier tarragoní Joan Serramià, que prepara l'escultura per a la Prioral de Reus, fent l'escultura que hi ha a Riudoms.

cel·lent ruta modernista a la capital del Baix Camp, un passeig per una vuitantena d'edificis catalogats. A través de l'oficina de turisme (reus-turisme.cat), es pot fer la reserva de la visita guiada, que es fa els dissabtes a les 11.30 h. A la plaça Mercadal de Reus, el centre d'interpretació Gaudí Centre permet endinsar-se en el món creatiu d'Antoni Gaudí.

Camí dels cent anys de la mort de l'arquitecte que, com deia mossèn Joaquim Fortuny, “aviat veurem als altars”, una altra iniciativa de suport als valors de Gaudí pren forma a Montserrat fa molt pocs dies. En el marc d'un seminari sobre els valors de la societat catalana d'avui, es constituïa oficialment el Moviment Gaudí, impulsat per la Lliga de la Mare de Déu de Montserrat i la Fundació Occitano-Catalana, per donar resposta a la “necessitat urgent de reflexionar amb profunditat sobre els grans reptes socials, culturals i espirituals del món actual”, segons va avançar l'agència cristiana de notícies Flama. És prou evident que, encara sense ser beat, Gaudí i els seus valors cristians ja són avui referents notables per al món. ■

va ser el primer d'Espanya dedicat a la Verge Maria sota aquesta advocació”, s'explica al document. També hi diu que va ser beneït el 8 de desembre del 1879 i és la primera obra arquitectònica d'Antoni Gaudí, que la va dissenyar quan encara era estudiant d'arquitectura. De fet, aquesta és l'única obra de l'arquitecte a les comarques de Tarragona. La va voler oferir a les monges de Jesús-Maria en agraïment per haver acollit la seva neboda com a alumna al col·legi.

El santuari forma part de la visita modernista de Tarragona (tarragonaturisme.cat), com ho serà també l'escultura de Gaudí a la ciutat de Reus. Serà un motiu més de la ja ex-

MARIA TERESA GAUDÍ

“Volem que a Reus hi hagi una escultura d'Antoni Gaudí adult, perquè de nen ja en tenim una”

El santuari de Nostra Senyora del Sagrat Cor és l'única obra de Gaudí a les comarques de Tarragona.

JESÚS ALTURO I PERUCHO
Catedràtic de Paleografia,
Codicologia i Diplomàtica (UAB)

Fa anys, quan ningú dels actuals encara no havíem nascut, va caldre una campanya contra la blasfèmia protagonitzada per la Lliga del Bon Mot

Ai, la nostra parla suau...

No soc pas un habitual oient de la ràdio, ni un addicte espectador de la TV, ni ja, com antany, un embadalit seguidor de les novetats fílmiques, que tant ajudaven a suportar les ensopides tardes transcorregudes en blanc i negre des de la puerícia a la joventut passant per la sempre adolorida adolescència. Però els hodierns mitjans de comunicació s'han infiltrat fins a tal punt en les nostres vides que sotraguen l'espectador mitjà i àdhuc arriben a pertorbar la pau de les coves eremítiques on alguns, tocats d'un punt d'agorafòbia i tendents a un poc d'autisme, trobem refugi momentani.

Tanmateix, inavesat i tot a seguir aquests mèdia d'acceptació massiva, que tant de bé haurien pogut fer i que tanta cultura haurien pogut expandir, no deixo de constatar, força sovint, la banalització i l'ensuperbida actitud —que hom deu voler d'independència i de modernitat—, en les quals hom recorre amb tota naturalitat en l'ús de paraules malsonants que substitueixen les justes i enraonades. Així ho veig en pel·lícules d'argument sòrdid i llenguatge grosser, i així ho sento àdhuc en tertúlies anodines que interrompen la fatigosa i inacabable successió d'anuncis sense fi. Ni s'estalvien paraules d'aquelles que abans eren titllades de blastomia o blasfèmia. És necessària aquesta barroera deturpació dels costums

vanitosament exposada com a exemplar i pregonada amb l'altaveu dels mitjans de major difusió social? Aporta alguna llibertat, benefici o millora en algun aspecte el malparlar? No s'està confonent la popularitat amb la vulgaritat?

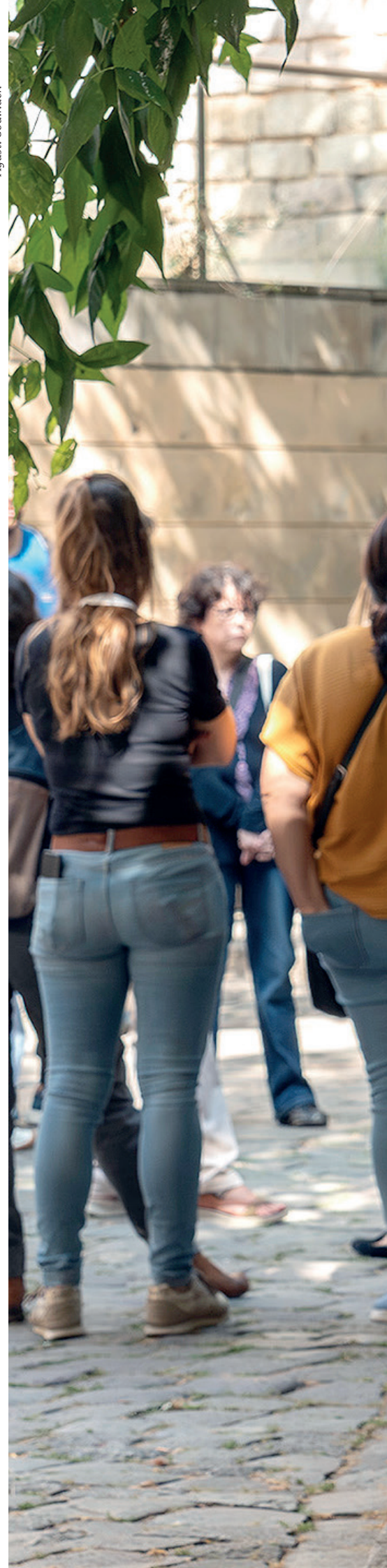
Fa anys, quan ningú dels actuals encara no havíem nascut, va caldre una campanya contra la blasfèmia protagonitzada per la Lliga del Bon Mot (1908-1963). Tan arrelada estava entre els homes de temperament més desenfrenat! No seria ara pensable una actitud i una resposta social tan benvinguda com aquesta, però potser sí que, almenys els mitjans públics i llurs responsables, haurien de posar algun fre a aquesta rebaixa humana. No n'hi ha prou de ser dels darrers en aprofitament escolar, que ara ens hàgim d'humiliar també a ser dels primers en grollera incivilitat? Parlar, pel cap baix, decorosament hauria de ser una exigència mínima per fer-ho en mitjans de tanta influència com els suara esmentats. I hauria de ser una autoimposició inexcusable en aquells que ostenten una projecció social que indueix a ser emulats. Prou deformada està la nostra castigada llengua pel pes inaguantable de veus estranyes que desfiguren la nostra ànima i essència, perquè hàgim de corcar-la nosaltres encara més amb l'atrevida i insolent procacitat, i per la basta, grollera i impolida parleria. ■

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana el papa **Lleó** pren possessió com a **Bisbe de Roma**, entrevistem **Mons. David Abadías**, responsable del **Servei d'Atenció a les Víctimes d'Abusos** de l'arquebisbat de Barcelona, i acompanyem la campanya **XTants** en el seu recorregut per la **Ciutat Comtal**

Agustí Godinach

El 27 de maig va arribar a Barcelona la campanya "XTants", en la qual l'arquebisbat va ensenyar de primera mà com es concreta l'acció social de l'Església a Barcelona. La primera parada del recorregut va ser l'Hospital de Campanya de Santa Anna, un clar exemple del compromís amb els més vulnerables.

Lleó XIV pren possessió de la seva seu episcopal, la catedral de Sant Joan del Laterà

“Us ofereixo el poc que soc”

ÁNGELES CONDE
Ciutat del Vaticà

El papa Lleó XIV ha complert amb tots els ritus i esdeveniments que suposa l'inici del seu pontificat. Perquè a més de Pontífex, és Bisbe de Roma i, com a tal, ha pres possessió de la seva seu episcopal en la que és la catedral de Roma, és a dir, la basílica de Sant Joan del Laterà.

Però abans, dissabte 24 de maig, el Pontífex va voler mantenir una audiència especial amb els seus treballadors, molts dels quals havien estat fins feia poc els seus companys de treball. Va rebre a l'aula Pau VI els oficials dels Dicasteris de la Cúria, els treballadors de la Santa Seu, de la Governació de l'Estat Ciutat del Vaticà i els de la Vicaria de Roma, acompanyats per les seves famílies. I així els va parlar el papa Lleó XIV, com el qui va ser el seu company de fatigues. Va recordar precisament el canvi que va suposar per a ell passar de la diòcesi de Chiclayo a la Cúria vaticana, però que cap canvi ha estat tan gran com el de ser escollit Papa.

LLEÓ XIV

“Avui puc dir que per vosaltres i amb vosaltres soc romà!”

Lleó XIV va assegurar que no era moment de discursos programàtics, sinó el moment per agrair-los a tots la feina que desenvolupen. “Els Papes passen, la Cúria roman”, els va recordar. Va explicar, a més, que és la Cúria la qui custodia “la memòria històrica” de l'Església. “Això és el primer que vull compartir amb vosaltres: treballar a la Cúria romana significa contribuir a mantenir viva la memòria de la Seu apostòlica perquè el ministeri del Papa es pugui dur a terme de la millor manera”, va assegurar el Pontífex que també va demanar a tots els treballadors que conformin una Cúria missionera. Així, els va animar a col·laborar amb ell, Pere, a servir “la comunió i la unitat en la caritat i en la veritat”. Per això, els va recomanar treballar de forma constructiva “superant les incomprendiments inevitables amb paciència i humilitat, posant-se al lloc dels altres, evitant prejudicis i amb una bona dosi d'humor, com ens ha ensenyat el papa Francesc”. Després d'aquestes paraules, va saludar alguns d'aquests treballadors i, sobretot, els nens, molts. Perquè cal destacar que al Vaticà la majoria dels treballadors són laics i laiques, casats i casades amb família.

Diumenge 25 a la tarda, el Pontífex va prendre possessió de les basíliques majors de Sant Joan del Laterà i de Santa Maria la Major. De camí a la catedral de Roma, es va aturar per complir amb un altre gest tradicional al començament del pontificat, l'abraçada de la Ciutat Eterna al seu bisbe. Als peus de l'escalinata del Campidoglio, a la plaça de l'Ara Coeli, va ser rebut per l'alcalde Roberto Gualtieri.

Ell va encarnar l'homenatge de Roma al seu Papa. I aquest va respondre a la ciutat amb paraules d'afecte: “Avui puc dir que per vosaltres i amb vosaltres soc romà!” “Senyor alcalde, desitjo que Roma, inigualable per la riquesa del seu patrimoni històric i artístic, es distingeixi sempre per aquells valors d'humanitat i de civilització que es nodreixen de l'Evangelí”, es va acomiadar Lleó XIV. Tot seguit, es va dirigir a Sant Joan del Laterà per presidir una Eucaristia que va suposar la presa de possessió de la seva catedral com a Bisbe de Roma. En l'homília, Lleó XIV va fer seves les paraules de Joan Pau I quan va prendre possessió d'aquella mateixa seu episcopal el 1978: “Jo dic als romans que us puc assegurar

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Un Papa i per a cada moment

© Vatican Media

A l'inici del pontificat, Lleó XIV va visitar els punts culminants de la diòcesi de Roma, entre ells la basílica de Sant Pau Extramurs, on va pregar davant la tomba de l'apòstol.

que us estimo, que només desitjo posar-me al vostre servei i a disposició de tots amb les meves pobres forces, amb el poc que soc." "Jo també us ofereixo 'el poc que soc'", va insistir Lleó XIV. El Bisbe de Roma va desitjar que la seva diòcesi sigui una Església on abundi "la tendresa, la disponibilitat al sacrifici i aquella capacitat d'escolta que permet no només socórrer, sinó sovint preveure les necessitats i les expectatives, abans fins i tot que es formulin". En acabar la missa, el Papa va passejar en papamòbil per saludar la que ja era la seva diòcesi. Quedava una etapa més en aquesta jornada tan emotiva també per a Lleó XIV. Després de Sant Joan del Laterà, es va desplaçar en papamòbil a la basílica de

Santa Maria la Major, la darrera de les basíliques majors de Roma. Lleó XIV va venerar la patrona de Roma, la *Salus Populi Romani*, a la qual va lliurar un ram de flors. Després de la benedicció, es va recollir en pregària uns instants davant la tomba del papa Francesc, propera a la capella de la Mare de Déu. I novament, Lleó XIV va voler saludar els fidels de Roma, situats a la plaça adjacent a la basílica. Des del balcó del temple, va confessar que era "molt feliç" per veure'ls a tots. "Us dono les gràcies de cor", va dir. Finalment, va beneir els fidels i les seves famílies i éssers estimats. "Que per intercessió de la Mare de Déu ens ajudi a tots a caminar junts en l'Església, units com a família de Déu", es va acomiadar. ■

Fumata blanca: i el nou papa Lleó XIV sortia al balcó i el focus es traslladava ràpid a la nova figura, induït per la dimensió mediàtica del fet. Un dol massa curt. De la sobreabundància d'anàlisis del papat de Francesc al monopoli informatiu de Lleó XIV. "Pareu tots els rellotges", em repetia jo, com en el poema de W. H. Auden... Però el món no s'atura i aquesta realitat ens dona perspectiva.

La mort em fa pensar en la singularitat de cada existència; estem vius aquí i ara. Però estem de pas. Altres persones han trepitjat abans els carrers per on passem, han vist les mateixes muntanyes, han guardat moments bonics al seu cor, han passat nits en vetlla, s'han enamorat, han patit, han rigut i han plorat, han viscut alguna aventura, han sentit por, s'han il·lusionat... han viscut, però ja no hi són. D'igual manera passarà amb nosaltres.

Tots hem sentit la vida a dins; tot allò que conforma la vida humana: la humanitat. Perquè allò que ens fa humans traspassa moments i contextos tal com passa amb l'Evangelí. La Paraula ha travessat vides, ha sacsejat cors arreu i en diferents moments; d'aquí la seva "eternitat". Cada Papa —cadascun de nosaltres— som cridats a encarnar aquesta Paraula en el temps. L'elecció del nom de Lleó XIV ja és una elecció programàtica del nou Papa; que el fa sintonitzar amb el papat de Lleó XIII; un pontificat centrat en la construcció de ponts entre la tradició i els nous reptes socials, entre la Paraula i el món contemporani.

En resum: ser Paraula
hic et nunc.

JORDI SÀNCHEZ TORRENTS

Professor d'Antropologia i consiliari a Blanquerna

David Abadías, responsable del Servei d'Atenció a les Víctimes d'Abusos de l'arquebisbat de Barcelona

“La millor prevenció dels abusos passa per formar bé les persones”

Agustí Codinach

David Abadías durant l'entrevista amb Ràdio Estel i “Catalunya Cristiana” a l'arquebisbat de Barcelona.

IGNASI MIRANDA
Barcelona

A partir del 6 de setembre i fins al 31 de gener l'arquebisbat de Barcelona, a través del Servei d'Atenció a les Víctimes d'Abusos (SAVA), i en col·laboració amb l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (ISCREB), posa en marxa el primer Curs

d'Orientador en Prevenció de Riscos Psicosocials a l'Església. Aquest curs té com a objectiu ajudar els alumnes a obtenir les eines necessàries per detectar i prevenir, en l'àmbit eclesial, els diversos tipus d'abús i capacitar-los com a agents de prevenció i suport. David Abadías, bisbe auxiliar de Barcelona, és el responsable del Servei d'Atenció a les Víctimes. Les persones interessades poden formalitzar la inscripció a través del web de l'ISCREB: www.iscreb.org. Més informació: secretaria@iscreb.org.

Com s'inscriu aquest curs dins del compromís de l'Església contra els abusos?

Fa dos anys vam començar un projecte de formació i prevenció, amb totes les eines necessàries, enmig de la tempesta que va suposar l'escàndol dels abusos. Es tractava d'afrontar el problema però també d'acompanyar en un moment difícil de molta pressió envers l'Església, de vegades fins i tot d'acusació gratuïta i injusta. Per tant, la primera urgència va ser oferir una formació als preveres i als diaques, així

com a les fundacions i entitats que treballen amb infants, joves i persones vulnerables. Però era una formació fragmentada. En l'horitzó teníem aquesta formació més sistemàtica que ara presentem i que, per tant, podem qualificar de somni fet realitat.

El curs va de setembre a gener, com s'estructura?

Són sis mòduls que responen a diverses realitats que es treballen, amb una part més introductòria i d'aclari-

puguin continuar gaudint d'un espai i d'un entorn segur.

A qui s'adreça aquesta formació?

La formació és accessible a tothom, des de la catequista fins al monitor de colònies. No necessàriament hi ha de passar tothom, per aquest curs, però almenys una o dues persones de cada parròquia, de cada moviment o de cada esplai. És així com ells mateixos d'una manera especial podran entomar aquesta realitat amb més cura i acompanyar així el mossèn. Són laics, per tant, formats amb una mirada atenta i una cura especial en aquest camp per entre tots facilitar un espai positiu i segur.

En quins aspectes ajudarà a la detecció de l'abús?

El que podem fer és crear un entorn segur i afavorir la formació, però per desgràcia quan arriba un abús ens en solem assabentar *a posteriori*. Per això, és important que quan arriba un d'aquests casos sapiguem com acompanyar i actuar de manera immediata, i fer-ho a més amb una grandíssima transparència. L'Església ha esdevingut una de les institucions capdavanteres en la lluita contra els abusos a l'hora de parlar clar, de treballar de manera molt transparent i d'actuar amb rapidesa i contundència.

Quin balanç fa de la feina feta pel SAVA?

El balanç és molt positiu a nivell de feina feta i d'equip humà, així com de col·laboració amb altres diòcesis. Unes 8-10 persones, treballadores de

l'arquebisbat, són les que han entomat aquesta feina de forma fixa, que passa per oferir un acompanyament psicològic, moral, social, espiritual i legal a les víctimes. Com que es busca una reconciliació total, és molt important el procés que algunes víctimes han fet de sanació de la seva relació amb l'Església i de recuperar l'experiència de fe. D'altra banda, podem dir que ja hem rebut algunes indicacions pel que fa a les reparacions econòmiques per part de la Conferència Episcopal Espanyola, a través del pla PRIVA. ■

“Ja hem rebut algunes indicacions pel que fa a les reparacions econòmiques per part de la Conferència Episcopal Espanyola”

ment de conceptes clau. El curs ofereix des d'un abordatge psicosocial, de prevenció i protecció, passant per l'acompanyament de persones vulnerables, fins a aspectes morals, legals i canònics. Per tant, ofereix una mirada integral sobre aquesta realitat, perquè la millor prevenció passa per formar bé les persones a l'hora de saber intuir, discernir, acompanyar i protegir la quantitat immensa de menors i de persones vulnerables que estan dins del si de l'activitat i de les comunitats de l'Església, perquè

Centre Odontològic

PRODENTS

Implantologia • Pròtesis • Estètica
Periodòncia • Endodòncia

Avinguda Madrid 36, 08028, Barcelona
93-3306050 / info@prodentsbcn.com

L'arxidiòcesi mostra l'acció social de l'Església a peu de carrer i evidencia l'impacte de marcar la casella 105

La campanya "Xtants" recorre el centre de Barcelona

El grup va finalitzar el recorregut a la basílica de la Mercè, on es va fotografiar amb la directora de la Fundació Obra Mercedària, Núria Ortín.

MACIÀ GRAU

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

Enguanys, la campanya que organitza la Conferència Episcopal Espanyola per mostrar el valor de marcar la casella 105 a la declaració de la renda s'ha centrat en un itinerari que ha recorregut tot l'Estat espanyol: la "Línia 105 Xtants". Formada per 60 rutes de proximitat, aquesta iniciativa ha volgut fer visible a la ciutadania l'ajuda i el suport que proporciona l'Església a milions de persones en situació de precarietat.

L'itinerari va arribar a Barcelona el 27 de maig passat, quan l'arxidiòcesi va organitzar una passejada pel nucli històric de la ciutat, passant per tres espais que són exemple de solidaritat i fe: l'Hospital de Campanya de Santa Anna, la parròquia de Sant Agustí i la Fundació Obra Mercedària, amb seu a la basílica de la Mercè. A cada parada, un portaveu va explicar la tasca que s'hi desenvolupa, oferint testimoni del compromís amb els més vulnerables. Els participants, un grup format per creients però també per persones allunyades de l'Església, van poder conèixer de primera mà com es concreta l'acció social de l'Església a Barcelona.

L'HOSPITAL DE CAMPANYA DE SANTA ANNA, UNA REFERÈNCIA D'ACOLLIDA INTEGRAL

La ruta va començar a les 10 del matí a l'Hospital de Campanya de Santa Anna, on el grup, acompanyat també pels periodistes de *Catalunya Cristiana*, va ser rebut per Hanna Bori, coordinadora de l'Hospital de Campanya. Situada al cor de la ciutat, aquesta parròquia ofereix cada dia un àpat a centenars de persones en situació de sense sostre. De fet, la visita va coincidir amb l'hora d'esmorzar, moment en què l'església obre les portes per acollir tothom qui ho necessita. Durant l'últim any, l'Hospital ha acompanyat i ajudat més de 3.700 persones, segons

va explicar Bori. Aquesta tasca és possible gràcies a més de 300 voluntaris i 16 treballadors.

Després d'una explicació sobre el funcionament del projecte —que ofereix espais ocupacionals, orientació laboral, suport sanitari, formació i allotjament mitjançant una xarxa de pisos per a joves—, el grup va fer un recorregut per les instal·lacions, durant el qual es van poder resoldre diversos dubtes. En el torn de preguntes, Bori va recordar que, tot i la col·laboració amb Càritas, l'administració pública i altres entitats, encara “es necessiten més voluntaris, especialment joves”, i va posar de manifest un repte creixent: la convivència amb el veïnat, que sovint viu amb tensió la presència de persones sense llar als carrers.

SANT AGUSTÍ I EL CARISMA DE LES MISSIONERES DE LA CARITAT

La segona parada va ser la parròquia de Sant Agustí, al Raval. Allà, el grup es va trobar amb Santiago Pérez, membre del consell parroquial i de la Pontifícia i Reial Confraria del Gran Poder i Esperança Macarena, establerta canònicament en aquesta parròquia. Pérez va mostrar un temple viu i actiu, impulsat per comunitats de fidels llatinoamericans, filipins i d'altres orígens que s'hi reuneixen per viure la fe i cercar suport mutu.

A més d'explicar el dia a dia d'aquesta parròquia, Pérez va descobrir al grup la gran tasca que realitza cada dia la comunitat de les Missioneres de la Caritat, presents a la parròquia de Sant Agustí. Aquestes germanes de la Mare Teresa de Calcuta ofereixen 500 àpats calents a diari a qui ho necessita, sense fer distincions. Per tal de veure com treballen, els participants de la campanya “Xtants” van tenir l'oportunitat de parlar amb una de les germanes. “Ajudem aquells que ningú vol ajudar”, va afirmar, després de posar èmfasi en el seu carisma, “Tinc set”, que viuen amb senzillesa i fidelitat sense demanar ajuda a ningú. Tot el menjar que ofereixen prové de les donacions de voluntaris i feligresos, que col·laboren omplint cistelles de la compra i portant aliments perquè elles puguin continuar alimentant els més vulnerables. El seu testimoni va impactar al grup, ja que la comunitat està formada només per 7 monges, que amb l'ajuda dels voluntaris, ofereixen menjar a la gent que viu al carrer.

LA FUNDACIÓ OBRA MERCEDÀRIA: ALLIBERAR I DIGNIFICAR ELS PRESOS

Després de veure com les Missioneres de la Caritat servien el dinar a una llarga fila de persones, el grup es va dirigir a la basílica de la Mercè, on Núria Ortín, directora de la Fundació Obra Mercedària, va cloure la jornada. Ortín va explicar la història dels mercedaris, que “continuen avui la missió iniciada fa més de vuit segles: alliberar i dignificar els presos”. Ho fan mitjançant una xarxa de llars d'acollida per a persones que surten de presó, complementada amb tallers, assistència espiritual i un acompanyament personalitzat.

“Intentem salvar els que podem i donar-los una segona oportunitat”, va dir Ortín. Gràcies a l'Obra Mercedària, moltes persones poden recuperar l'autoestima, trobar feina, regularitzar la seva situació administrativa i començar de nou. Sense una adreça de referència, molts no poden obtenir permisos penitenciaris, i per això les llars mercedàries són essencials. Com va afirmar Ortín, “cada persona que aconseguim ajudar és un petit miracle de reinserció i d'esperança”.

Aquest recorregut per Santa Anna, Sant Agustí i la basílica de la Mercè és només una petita mostra del que fa l'Església cada dia. Una tasca que no seria possible sense la contribució que representa marcar la casella 105 a la declaració de la renda. Com van reconèixer diversos testimonis al llarg de la visita, marcar aquesta casella pot semblar un gest senzill, però és essencial per continuar donant esperança i acompanyament als més necessitats. ■

NÚRIA ORTÍN

“Cada persona que aconseguim ajudar és un petit miracle de reinserció i d'esperança”

L'Hospital de Campanya és un clar exemple de l'acció social que realitza l'Església de Barcelona.

MARIA BALART ALTÉS

Professora de Secundària
jubilada

AULA EDUCATIVA

Era a la presó i em vau visitar

Des de fa gairebé una dècada, persones voluntàries de la diòcesi de Tortosa portem a terme una sèrie de sessions el dissabte al matí

Avui volem presentar-vos l'escrit lliurat per les persones privades de llibertat que participen al taller Punt de Trobada. Des de fa gairebé una dècada, persones voluntàries de la diòcesi de Tortosa portem a terme una sèrie de sessions el dissabte al matí. És una activitat en la qual els interns i internes que hi participen ho fan de manera voluntària, amb constància i interès. I amb el suport de l'educador del cap de setmana. Després de la salutació inicial i la benvinguda és el moment de fer una mica de silenci i presa de consciència de l'activitat proposada. La lectura de l'evangeli del dia ens hi ajuda.

Els temes són variats i sempre pensats per a l'interès i l'aprofitament dels participants, un grup que darrerament sobrepasa la vintena. En destaquem alguns, com la gestió de les emocions, les habilitats socials

i personals, la pau i la resolució dels conflictes, el pensament alternatiu i els dilemes morals, l'expressió a través de l'escriptura, la reflexió a partir d'algun testimoni de vida. Fins i tot hem realitzat un taller de meditació que fou molt satisfactori.

El 22 de febrer vam rebre un escrit realitzat per un dels interns, Pepe, i signat per la resta de companys i companyes. La transcripció literal d'algun paràgraf posa de manifest el que suposa per a aquestes persones privades de llibertat participar en el Punt de Trobada.

“En la prisió de Mas d'Enric la activitat més destacada y celebrada, sin lugar a dudas, es Punt de Trobada. Esta actividad está llevada a cabo por personas que voluntariamente se levantan muy temprano para encontrarse con veinte presos y presas de Mas d'Enric. Esto ocurre todos los sábados del año desde las 9 a las 11 horas. [...] En esta actividad los internos participamos en

dinámicas grupales que nos permiten mejorar nuestra comunicación, empatía y resolución de conflictos [...]. Se establecen programas de mediación donde nos enseñan a abordar y resolver disputas de manera pacífica. Este enfoque no solo reduce la violencia dentro de la prisión sino que también nos proporciona herramientas que podemos utilizar en nuestra vida diaria una vez que seamos liberados [...] En conclusión, las actividades realizadas en Punt de Trobada por el voluntariado de Tortosa con el fin de promover la convivencia y los valores positivos, son esenciales para la rehabilitación de los internos [...] también, positivamente en el entorno carcelario, promoviendo una cultura de respeto y solidaridad, y, por supuesto, en la Sociedad en general.”

Rebérem la carta amb un agraïment profund. A ells, per tot el que ens ensenyen i al Senyor, per poder viure l'amor i l'esperança en cadascun d'aquests germans. ■

PALOMA ALONSO STUYCK

Professora del grau en Psicologia
de la Universitat Abat Oliba CEU

@juanjofezola

APUNTS DE PSICOLOGIA

Mirada apreciativa

En apreciar el que funciona
aprenem a agrair el que és bo

En sentir les dues paraules de la missa d'inici del pontificat de Lleó XIV —*amor i unitat*— que reflecteixen les línies del seu ministeri, he recordat el concepte *mirada apreciativa*. Es tracta d'una forma de veure les persones i les situacions des del que és positiu, reconèixer el que és valuós en lloc d'enfocar-se en les deficiències; una actitud basada en el respecte i l'esperança. El concepte està relacionat amb l'*Appreciative Inquiry* de David Cooperrider, una filosofia desenvolupada a l'escola de negocis Weatherhead d'Ohio als anys 80.

Els recents programes de desenvolupament humà —*human flourishing*— solen rescatar aquesta saviesa del cosmos, el *llenguatge de la natura*. En aquesta gramàtica natural recolza l'ètica universal, les petites llavors comunes a totes les cultures que ens parlen d'unitat i que només des de l'amor és possible traduir en realitat en la vida de les persones i els pobles. Sobre tots els agents educatius: família, escola i universitat, església i

comunitat en general, recau aquesta grata responsabilitat: construir la unitat a través de l'amor.

Lluny de ser una consigna inoperant, es tracta d'aplicar el *llenguatge de la natura* en cada decisió, gran o petita. Tres exemples d'aquests principis comuns són *Fes el bé i evita el mal*, que en el seu aspecte relacional implica buscar el bé comú: en el cas d'una empresa que es veu obligada a reduir despeses, suposa intentar redistribuir funcions entre equips en lloc de fer acomiadaments massius. *No facis als altres el que no t'agradaria que et fessin a tu*, del qual es deriva una solidaritat subsidiària que portaria un estudiant, que veu un company amb dificultats en una matèria, a oferir-se a ajudar-lo a estudiar sense prendre-li responsabilitat. I *el fi no justifica els mitjans*, que porta a preservar la dignitat humana, en el cas d'un psicòleg implicaria no manipular les persones per millorar-ne un tractament, encara que això signifiqui que l'avenç de la recerca sigui més lent.

És un aprenentatge assequible en el qual val la pena invertir, que es concreta en detalls insignificants a primera vista, però que transformen la convivència. Per exemple, a casa en lloc de dir "Sempre arribes tard" podem esperar el moment d'animar: "M'encanta quan arribes a temps." A la feina quan ens toca organitzar, mirar sempre de construir sobre allò que funciona, destacant el millor de cada persona, allò que ja és present esperant a ser reconegut i cultivat.

Aquesta psicologia del sentit comú és la base del sentit sobrenatural de la vida: comencem a destacar les forteses en lloc dels errors i arribem a veure la llum interior de cada persona; en apreciar el que funciona aprenem a agrair el que és bo; si practiquem el canvi des d'allò positiu sabrem convertir-nos des de l'amor i no des de la por; si escoltem amb empatia, més enllà de les paraules, tocarem el cor humà. Al cap i a la fi, l'ordre del cosmos, la seva bellesa i harmonia, són reflex de l'amor i la saviesa de Déu. ■

Joan Albert Vicens, filòsof
i autor d'“Humans a Auschwitz”

“ÉS MOLT DIFÍCIL ACABAR AMB LA HUMANITAT D'UNA PERSONA, SEMPRE HI HA UNA POSSIBILITAT DE RESISTIR”

JOAN ANDREU PARRA

Humans a Auschwitz (Claret, 2025) és un llibre molt dur i, alhora, vital, que atrapa el lector. L'autor, el filòsof Joan Albert Vicens Folgueira (Barcelona, 1960) ens enfronta a la qüestió de què significa ser humà en condicions extremes. Ho fa a partir dels testimonis dels deportats Primo Levi, Robert Antelme i Etty Hillesum, i del de Franz Stangl, comandant dels camps d'extermini de Sobibor i Treblinka. Vicens és Doctor en Filosofia, ha estat catedràtic a l'Institut Sabadell i professor titular 22 anys de la Universitat Ramon Llull, on es va jubilar l'any passat. És membre de la Comissió Catalana pels Drets Humans a Nicaragua, on va anar-hi amb la seva dona el curs 1987-1988 ajudant els nens del carrer a partir d'una crida del bisbe Casaldàliga.

© Pexels, Nur Yilmaz

El 27 de gener passat es van complir 80 anys de l'alliberament d'Auschwitz per part de l'exèrcit soviètic. Els nazis hi van assassinar un milió de jueus, cent mil polonesos, russos i d'altres nacionalitats, i vint mil gitanos. A la imatge, l'entrada del camp amb el cartell "El treball et fa lliure".

On és l'origen d'*Humana Auschwitz*?

Com a filòsof volia intentar entendre com es pot justificar racionalment, ideològicament, que tens dret a exterminar col·lectius humans sencers: el poble jueu, però també gitanos, homosexuals, testimonis de Jehovà o dissidents polítics, que van ser objecte de la mateixa cacera. Però a mesura que vaig anar aprofundint en el testimoni de les víctimes, em van començar a atreure molt les seves vivències pel que fa a la transformació de la seva humanitat en aquestes circumstàncies. Em vaig adonar que aquella maquinació tenia com a objectiu destruir les víctimes no només físicament, sinó en la seva humanitat. És a dir, es tractava de deshumanitzar-los abans d'eliminar-los. És obvi que, amb l'eliminació, se'n van sortir; però, van aconseguir aquesta liquidació moral, la destrucció de la humanitat d'aquestes persones? I aquí és on vaig trobar la major riquesa d'aquesta investigació i d'aquí va sortir aquest llibre, d'intentar mostrar que les víctimes, en molts casos, van resistir a aquesta primera eliminació de la seva humanitat. I això opera igual en relació amb els victimaris: com pots fer una vida normal, quan durant el dia has estat matant famílies senceres que arriben en un tren? Van perdre absolutament i per sempre la seva humanitat per poder fer això?

Aquest llibre l'ha canviat?

Som a l'any de l'esperança i m'ha enfortit aquesta esperança en la resiliència, la resistència de la humanitat de les persones als projectes més bàrbars i cruels. És molt difícil acabar amb la humanitat d'una persona, sempre hi ha una possibilitat de resistir, com ho demostra Antelme.

L'humanisme irreductible, radical, d'Antelme és emocionant... diu que "voreja en alguns punts el cristianisme".

És veritat, perquè és una aposta absoluta sense condicions per a la humanitat de les persones i això és el nucli del cristianisme. Antelme defensa després de la guerra mundial que no es pot maltractar ni torturar els presoners alemanys.

Antelme problematitza la caritat cristiana, per què?

Cal dir que com a comunista té una concepció del cristianisme tòpic. Ell pensa que si la caritat cristiana s'entén simplement com atendre el pobre en la seva pobresa sense qüestionar-ne les causes, estàs contribuint que el pobre es mantingui en la seva situació de prostració i no s'alliberi de l'explotació que pateix per part del ric.

La Setmana Santa del 2019 va ser significativa per a vostè...

Vam anar a Cracòvia i des d'allà vam fer un dia a Auschwitz-Birkenau.

I això em va trasbalsar. El fet de passar per sota la porta famosa amb la llegenda "el treball et fa lliure", em va impressionar i veure les muntanyes de maletes de les víctimes, de pròtesis, d'ulleres... Anava amb una miqueta de prevenció perquè havia sentit dir que allò era com una mena de parc temàtic, però no vaig tenir aquesta sensació. Hi havia moltíssima gent, però hi havia molt silenci i respecte. Em van impressionar molt els crematoris i les cambres de gas destruïdes pels nazis abans d'abandonar el camp. És inevitable connectar amb les persones que van passar per allà, un escenari on van morir un milió i mig de persones en tres anys, i penses, "ostres, què hem fet?" S'ha de tenir una voluntat diabòlica per fer-ho, però també una organització perfecta, la col·laboració de milers de persones.

Al llibre es refereix al fet que "les versions postmodernes del feixisme guanyen terreny" i sense que calgui imposar-les per la força. Quin és l'antídot?

L'antídot és atendre les preocupacions de les classes populars i fer polítiques que posin en primer lloc aquestes necessitats, i no simplement l'obtenció de beneficis. Les classes populars són simplement peons, *recursos humans*, un terme mig feixista que abomino, utilitzats

L'autor del llibre va visitar el camp d'extermini la Setmana Santa del 2019.

pel mercat sempre que convé. Tenim l'exemple de l'habitatge, quan queda en mans de les lleis del mercat. En aquest context, l'extrema dreta té una fórmula que ja ha estat testejada moltes vegades: apel·lar a les necessitats reals de la gent, però proposar falses solucions i presentar falsos culpables que desvien l'atenció dels autèntics responsables. Quan tot això es combina, molta gent, per sort no la majoria, segueix el missatge i se'l pren seriosament.

Tornant al llibre crida l'atenció que els mateixos jueus cooperessin en la seva deportació i eliminació a través dels consells jueus creats pels nazis. Parli'ns d'aquesta "zona grisa".

Aquest és un concepte de Primo Levi, que s'adona que una manera de debilitar les víctimes és dividir-les, enfrontar-les, crear la sensació que unes tenen uns certs privilegis que són ridículs, però suficients com perquè creguin que ells sobreviuran en una situació calamitosa. No és aquesta mateixa estratègia d'encarar les víctimes entre si la que fa servir avui l'extrema dreta quan enfronta les classes populars d'aquí amb els immigrants estrangers pobres?

En quin sentit, Auschwitz, com diu Levi, és "una gegantina experiència biològica i social", "un experiment antropològic"?

© Pexes, Kimsanxw

Levi era un científic, un doctor en Química que havia treballat al laboratori. Per això ell va adoptar una actitud més contemplativa i analítica per veure fins a quin punt les persones es transformaven en aquella situació, quan eren privades de tot allò que té a veure amb la cultura, les pautes morals, les normes del comportament civilitzat... i pren nota d'aquest experiment que va ser Auschwitz. On els mateixos nazis van anar experimentant formes d'opressió i de destrucció, cada vegada més danyoses, per veure si aconseguien el seu objectiu: que les persones que allà estaven tancades donessin de si el màxim possible com a treballadors dòcils durant uns mesos, abans de ser eliminades.

Al llibre diu que "clama al cel que sigui avui precisament l'Estat d'Israel el causant de la marginació, l'exclusió, l'espoli i el confinament dels palestins (des de 1948) i, darrerament del genocidi palestí a Gaza i Cisjordània" S'està repetint la dinàmica a la inversa?

Això sí que em fa perdre la fe en la humanitat: com pot ser que un poble que va passar per aquesta experiència pugui avui avalar majoritàriament el genocidi palestí? No hi ha cap justificació possible. El que intento dir en el llibre és que sempre hi ha un fons de misteri en les persones.

Parlem de les excuses de Stangl des de la presó de Düsseldorf, amb 73 anys i deprimit, en la confessió després de 70 hores de converses a la periodista Gita Sereny l'any 1971.

Els nazis van veure que per assolir el seu objectiu necessitaven implicar una multitud de persones entre les quals repartien totes les fases del procés: els que registraven els jueus com a tals, els que els notificaven que havien d'abandonar casa seva i presentar-se no sé on, els que preniën nota de tots els seus béns, els que portaven els trens i les agències de viatges que organitzaven els trasllats... fins i tot cobraven el bitllet als que marxaven cap a la mort. Després hi havia els que estaven a la fase crítica de l'eliminació, Stangl i companyia, però sense tots els altres no s'hi hauria pogut arribar. Aquests últims s'escudaven en l'obediència deguda. Stangl diu que no li agradava fer-ho, però ho feia, i mai no va tenir la decència ni el valor d'assumir les conseqüències de desobeir unes

ordres criminals. La modernitat ha sabut realitzar els crims més enormes precisament gràcies a aquest concepte empresarial que tu pots segmentar un procés i distribuir-lo entre molta gent que el fa possible, però que no és gaire conscient del que fa. Així tot queda més repartit, és més fàcil portar-lo a terme i és molt més eficient.

Aquestes empreses criminals també funcionen avui? En quina mesura contribuïm al seu funcionament?

Hi ha moltes empreses amb filials a països de tot el món on no es treballa en les condicions degudes, on es paguen uns sous miserables... De vegades compres un producte i dius com pot ser que això sigui tan barat, i a més està molt ben fet i ve del Vietnam, de l'Índia o del Pakistan? De vegades contribuïm a aquestes estructures sense cap mena de consciència del que estem fent, no n'identifiquem els responsables i tampoc no ho volem veure, perquè el producte en qüestió és tan barat que ens n'aprofitem. I el mateix es pot dir amb els governs: votem governs que moltes vegades tenen polítiques

"La maquinació nazi tenia com a objectiu destruir les víctimes no simplement físicament, sinó en la seva humanitat"

"L'antídot a les versions postmodernes del feixisme és atendre les preocupacions de les classes populars i fer polítiques que posin en primer lloc aquestes necessitats"

"Com pot ser que un poble que va passar per aquesta experiència [el jueu] pugui avui avalar majoritàriament el genocidi palestí?"

Joan Albert Vicens va ser entrevistat a la redacció del setmanari.

que són lamentables, com els votants americans del Trump que han elegit un líder que, per exemple, ha tancat l'agència de l'ajuda exterior dels Estats Units gràcies a la qual hi havia milions de persones que rebien vacunes, tractaments mèdics, aliments...

El “programa minucios dels nazis destinat a segregar progressivament els jueus de la societat per, finalment, exterminar-los”, té concomitàncies avui?

Des del moment en què tu dius que algú, pel fet de ser d'un determinat col·lectiu, queda classificat com a ciutadà de segona, ja estàs en aquest esquema. Quina és la visió humana de la immigració? Són persones amb unes necessitats tremendes que arriben al nostre país i que primer han de ser tractades com a persones, després s'han d'incorporar a la nostra societat com a ciutadans de primera, amb els mateixos deures i drets que tothom. En el moment en què estàs arbitràriament una sèrie de mesures que els exclouen de la resta de la societat, que els imposen unes obligacions que els altres no tenen, que et fan discri-

minar-los, ja estàs fent una mena de diferència en la humanitat de les persones. Per exemple, quina raó hi ha en el nostre estat de dret perquè una persona musulmana no pugui tenir la seva mesquita per anar a pregar? Això no només fa mal als *ciutadans de segona*, sinó que els concedeix l'estatut d'ofesos i, per tant, que poden caure fàcilment en la temptació de fer pagar l'ofensa en qualsevol moment.

Parli'ns d'aquest “ajudar Déu”, d'Etty Hillesum i del “treball interior” que fa per preparar-se per prendre el camí d'Auschwitz.

És un concepte molt bonic i trenca en aquell moment, perquè el jueu es relaciona amb Déu com amb el Totpoderós amb qui té una aliança. En aquelles circumstàncies, la primera pregunta és que si Déu permet això és que alguna cosa hem fet, o alguna cosa espera de nosaltres, o això té el valor d'un martiri, d'una prova de fe. Aquestes explicacions eren habituals entre els jueus, però davant l'extermini total del poble jueu (incloses dones, infants, ancians, malalts) la temptació era pen-

sar que Déu els havia abandonat. El raonament d'Etty Hillesum no és que nosaltres hem d'esperar l'ajuda de Déu, sinó que nosaltres som els qui hem d'ajudar Déu. Com? Abans que res, essent conscients que el que està passant aquí no és responsabilitat de Déu, és responsabilitat dels homes, no hi ha cap direcció providencial de l'holocaust, és un crim que té els seus responsables. Llavors, en aquestes circumstàncies, com ajudar Déu? Etty diu que si Déu està en el fons de cada ésser humà, doncs hem d'evidenciar-ho, hem de “desenterrar-lo”. I com? Fent allò que ningú esperaria: estimant d'una manera absoluta, incondicional, gratuïta, fent allò que escapa a tota lògica humana i aplicant la lògica de Déu, que sempre estima en qualsevol circumstància. També resistir la humiliació amb llibertat interior i dignitat: una cosa és que t'intentin humiliar i una altra és humiliar-se un mateix, diu Hillesum.

Té un vincle vital amb Nicaragua. Com li ressonen les tesis del llibre en el moment actual que viu aquest país?

Ortega i la seva camarilla menysté absolutament la dignitat de les persones i ha construït un sistema basat en l'arbitrarietat total, com no hi ha precedents en dictadures ordinàries. Em trenca el cor, perquè molta gent que coneixia s'ha quedat sense la seva base associativa, com és el cas de l'entitat “Música per Viure” que finançava classes de música a nens en barris pobres de Nicaragua. Les monges de Calcuta han estat expulsades, la UCA va ser expropiada i la major part dels professors van ser-ne expulsats... Nicaragua és un repte, perquè és un país molt petit, no crida l'atenció, no molesta ningú, excepte la seva pròpia població. Ara tothom està pensant en Palestina, en Ucraïna... ■

“La modernitat ha sabut realitzar els crims més enormes precisament gràcies al concepte empresarial que es pot segmentar un procés i repartir-lo entre molta gent que el fa possible”

TERRASSA

Recés per al laïcat

El 25 de maig passat, la Delegació General per al Laïcat, Família i Vida va organitzar un recés per a laics amb motiu de la Pasqua del Laïcat (Pentecosta) al noviciat de Puresa de Maria. El bisbe Salvador Cristau va fer una meditació sobre el paper del laic al món com a testimoni de la resurrecció del Senyor a partir de la carta de sant Joan Pau II *Christifideles laici*.

VIC

Dos seminaristes rebran el diaconat el 15 de juny

El pròxim diumenge 15 de juny, a les cinc de la tarda, tindrà lloc una celebració molt significativa per a la nostra Església diocesana: l'ordenació diaconal de dos seminaristes, Camilo Camargo i Mario Pallares. La cerimònia, que tindrà lloc a l'església del Seminari, serà presidida pel nostre bisbe Romà.

LLEIDA

Visita de catorze seminaristes catalans

Catorze seminaristes de les diòcesis amb seu a Catalunya, que estan fent el curs d'iniciació del Seminari Major a Barcelona, van visitar la diòcesi de Lleida el 22 i 23 de maig dins d'un programa d'estudi i informació per conèixer l'activitat pastoral dels bisbats. El bisbe auxiliar de Barcelona, David Abadías, acompanya el curs, juntament amb el sacerdot Jordi Domènech.

TORTOSA

Conferència sobre mossèn Manyà

El 15 de maig, la UNED de Tortosa va acollir una conferència a càrrec del Dr. Ramon Rosales sobre la figura i el pensament de mossèn Manyà. L'acte va estar organitzat per la mateixa UNED Tortosa, amb la col·laboració de l'Ajuntament de Tortosa, la Diputació de Tarragona i la Fundació Manyà Fe i Cultura. La conferència portava per títol *La lliçó de Manyà: un pensament per al món d'avui*.

GIRONA

Conferència "La vida en parella pot ser una meravella" a Girona

El docent Juanjo Fernández va ser l'encarregat de pronunciar la conferència *La vida en parella pot ser una meravella*, el 23 de maig, al Casal Bisbe Cartaña de Girona, organitzada per la Delegació de Pastoral Familiar. L'eix de la xerrada van ser els punts sobre l'amor de la carta de sant Pau als Corintis (1Co 13,4-7).

SOLSONA

III Jornada de formació de primer anunci

El Seminari de Solsona va acollir la III Jornada de formació per a servidors d'Emmaús i Alpha. Aquestes jornades formen part de les iniciatives de la Delegació de Primer Anunci que són: ajudar els servidors i servidores a aprofundir en la seva identitat missionera. El bisbe Francesc Conesa fou qui els va ajudar a aprofundir en la corresponsabilitat.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Celebració de la Pasqua del Malalt

Unes tres-centes persones van participar en la Pasqua del Malalt que va consistir en una trobada festiva al Centre Benet Menni de Sant Boi de Llobregat. Persones malaltes, els seus familiars, els voluntaris de la pastoral de la salut, els sacerdots i els professionals de la salut de totes les parròquies i comunitats de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat van gaudir de la celebració que va ser presidida pel bisbe Xabier Gómez.

URGELL

Mons. Vives presideix l'Eucaristia d'obertura del Jubileu a Granada

L'arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, va presidir l'Eucaristia d'obertura de l'Any Jubilar de la Fundació de l'Institut religiós de les Filles de Crist Rei, amb el lema *150 anys per Crist i el seu Regne*, el diumenge 25 de maig, a Granada. L'Institut de les Filles de Crist Rei té com a fundador el venerable Mn. Josep Gras i Granollers (Agramunt 1834 - Granada 1918).

TARRAGONA

Primera Trobada diocesana de santuaris a Tarragona

El palau arquebisbal de Tarragona va acollir, el dissabte dia 24 de maig, la primera Trobada diocesana de santuaris, organitzada pel Secretariat diocesà de Santuaris. La jornada, que va presidir l'arquebisbe Joan Planellas, va comptar amb la participació d'una vintena de persones en representació de diversos santuaris i ermites.

L'Esperit no uniformitza, sinó que harmonitza;
no imposa, sinó que proposa; no destrueix,
sinó que edifica

Pentecosta, un camí alternatiu

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benlloguts, aquest diumenge celebrem la Pentecosta, una diada molt assenyalada en la nostra fe cristiana. Festegem la irrupció al món de l'Esperit del Crist ressuscitat, una gesta que il·lumina la nostra humanitat transcendent-la vers la seva plenitud. En efecte, l'Esperit no ens abstreu de la realitat, sinó que ens hi arrela encara més, ens humanitza i humanitza tota realitat personal i social.

Un dels efectes d'aquest humanisme espiritual és la comunió en

la diversitat. Inclinat tots plegats a la dispersió i a l'autoreferència, ens trobem que la docilitat a l'Esperit ens atorga l'únic llenguatge que comunica i que no separa: el llenguatge de l'amor. Per això, aquell petit grup dels deixebles, abans poruc i tancat, aprèn a transparentar, de manera universal i plural, el miracle de la comunió, que s'obre pas enmig de la diversitat més evident.

L'Esperit no uniformitza, sinó que harmonitza; no imposa, sinó que proposa; no destrueix, sinó que edifica. En un món trencat per les diferències, l'Esperit ens crida a celebrar-les, a escoltar-les i a deixar-nos enriquir per elles.

Una crida ben actual. Vivim en un temps d'una gran complexitat. El món sencer experimenta tensions socials, migracions constants, desigualtats que s'accentuen, reptes ambientals inajornables i polaritzacions polítiques i culturals que ens allunyen els uns dels altres. Dins d'aquest panorama, les nostres comunitats poden sentir-se confoses, desorientades i ferides. La temptació més fàcil és, potser, replegar-nos en

nosaltres mateixos, atrinxerar-nos rere murs ideològics o culturals, i mirar amb recel l'altre, el diferent.

La Pentecosta ens ofereix un camí alternatiu. Ens recorda que el veritable Esperit obre finestres i construeix ponts en comptes d'aixecar murs; allarga la mà en comptes de matar la vida; fa possible l'escolta, l'entesa i el reconeixement mutu, en comptes de presentar-nos com una amenaça els uns per als altres.

En aquella primera manifestació de la Pentecosta, els deixebles no romangueren reclosos a casa, sinó que sortiren a anunciar a tots els pobles l'esperança i el compromís d'un món nou. També nosaltres volem caminar per totes les cruïlles de la humanitat i anunciar que la pau i la fraternitat són possibles.

L'Esperit empeny les persones de bona voluntat a esdevenir missatgers de la pau en un món ple de conflictes. Per això, la Pentecosta és la festa de la paraula compartida, de la diversitat reconciliada, del coratge que impulsa a sortir a l'encontre dels altres, especialment dels més necessitats.

Ben vostre. ■

L'esperança va acompanyada d'unes virtuts humanes que l'ajuden a mantenir-se viva, com la paciència, la perseverança, la sobrietat, la justícia, la pietat i l'alegria

L'esperança, un do de l'Esperit Sant

FRANCESC CONESA

Bisbe de Solsona

Benvolguts diocesans,
L'esperança és una virtut fonamental, que il·lumina els nostres passos fins i tot a les nits més fosques. No és un simple sentiment o un desig d'alguna cosa millor, sinó una confiança activa i profunda en la promesa de Déu i en el seu amor cap a nosaltres. Aquesta esperança no neix espontàniament en nosaltres, sinó que és un do de l'Esperit Sant, que és inseparable de la fe i de la caritat.

A la carta als romans, sant Pau recorda que "l'esperança no enganya, perquè Déu, donant-nos l'Es-

perit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor" (Rm 5,5). L'esperança no és una cosa que construïm per nosaltres mateixos, sinó una gràcia que Déu vessa en nosaltres. El do de l'Esperit Sant, en omplir els nostres cors amb l'amor de Déu, suscita en nosaltres l'esperança que "res de l'univers creat no ens podrà separar de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre" (Rm 8,39). A la butlla del jubileu es recorda que "l'Esperit Sant, amb la seva presència perenne en el camí de l'Església, és qui irradia en els creients la llum de l'esperança: Ell la manté encesa com una flama que mai no s'apaga, per a donar suport i vigor a la nostra vida" (*Spes non confundit*, 3).

Sant Joan Pau II, en la seva encíclica *Dominum et vivificantem*, explicava que la pregària de l'Església és una invocació constant de l'Esperit Sant, "perquè, pel seu poder, tota la comunitat del poble de Déu, malgrat les seves múltiples ramificacions i diversitats, perseveri en l'esperança: aquella esperança en què hem estat salvats" (n. 6). L'Esperit Sant, afegia,

"és el custodi i l'animador d'aquesta esperança al cor de l'Església".

Ara bé, si l'esperança és un do gratuït, exigeix també la responsabilitat de qui rep aquest do. Per això, al Nou Testament l'esperança va acompanyada d'unes virtuts humanes que l'ajuden a mantenir-se viva, com la paciència, la perseverança, la sobrietat, la justícia, la pietat i l'alegria. Sant Pau convidava els fidels de Tessalònica a perseverar en l'esperança amb les seves paraules i amb les seves obres i els deia: "Que el mateix Jesucrist, Senyor nostre, i Déu, el nostre Pare, que ens ha estimat i ens ha concedit per la seva gràcia un consol etern i una bona esperança, confortin els vostres cors i us enforteixin en tota mena d'obres i paraules bones" (2Te 2,16-17). L'existència cristiana creix i madura quan deixem que sigui moguda per l'esperança que l'Esperit Sant ha infós en els nostres cors.

Aquesta Pentecosta, units a Maria, invoquem junts l'Esperit Sant i demanem-li que, amb la seva força, desbordem d'esperança (cf. Rm 15,13). ■

CONSULTORI BÍBLIC

Quan va instituir Jesús el Baptisme?

QUIQUE FERNÁNDEZ

Coordinador d'Escola d'Animació Bíblica

Una de les eines de la didàctica més emprades és la presentació de continguts relacionats en taules que faciliten visualment la comparació i la compilació. Un dels casos més freqüents té a veure amb la presentació dels Set Sagraments. És habitual trobar taules que atorguen a cada sagrament les categories de matèria, forma, ministre... i gairebé sempre s'esforcen a assenyalar quan van ser instituïts cadascun dels sagraments.

Però aquest esforç comporta en força ocasions completar la taula a base de "calçador". De vegades, fins i tot, fent dir a la Bíblia el que no diu.

Per exemple, no sembla haver-hi cap mena de dubte ni disparitat en la institució del sagrament de l'Eucaristia. Tothom està d'acord que l'Últim Sopar i les paraules de Jesús "feu això" institueixen el sagrament. O amb el sagrament de la Reconciliació. Jesús diu "a qui vosaltres...". Tots dos exemples, Eucaristia i Reconciliació, comparteixen el fet que les paraules de Jesús, el que anomenem "mandat", són ben clares.

Però quan mirem el sagrament del Baptisme, les ja esmentades taules divergeixen, perquè algunes diuen que la institució va ser en el baptisme de Jesús al Jordà, i obliden que el baptisme de Jesús no és com els baptismes de Joan ni tampoc com els baptismes cristians. Si realment volem que aquesta taula segueixi els mateixos criteris, aleshores caldrà convenir que Jesús institueix el Baptisme amb paraules similars de "mandat" quan diu "aneu i feu deixebles batejant-los...".

I també serà bo acceptar que cert ús del "calçador" ens pot dur a dubtosos moments d'institució en sagraments com ara el de la Confirmació.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

No ens abandonarà mai més!

Els fragments de l'evangeli que proclamem aquest diumenge de Pentecosta precedeixen els relats de la passió i la resurrecció. Formen part d'un conjunt d'anuncis de Jesús que descriuen l'esdevenidor marcat per l'auxili de l'Esperit Sant. Tal com els havia anunciat abans de la seva Ascensió (Ac 1,5), quan arriba la diada de la Pentecosta, els apòstols són batejats amb l'Esperit Sant, que no els abandonarà mai més, i que serà ajut constant per continuar el ministeri d'Aquell que els havia cridat a ser pescadors d'homes. Auxiliats per l'Esperit els arriba també el record i la comprensió de les paraules de Jesús. Aquests records i la seva comprensió, gràcies també a la inspiració de l'Esperit, seran fixats per escrit com a testimoni perenne de la vida, fets i paraules de Jesús per a les generacions futures.

L'acció de l'Esperit és present al llarg de la història de salvació. Amb i en Jesús, se'ns revela com a realitat intrínseca a la Trinitat divina. És així que, segons Joan, en la primera aparició del Ressuscitat als deixebles els diu: "Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres. Lavors va alenar damunt d'ells i els digué: 'Rebeu l'Esperit Sant'" (Jn 20,22). Jesús ja ho havia anunciat: "Quan vingui el Defensor, l'Esperit de la veritat que procedeix del Pare i que jo us enviaré des del Pare, ell donarà testimoni de mi" (Jn 15,26). "Quan vingui l'Esperit de la veritat, us conduirà cap a la veritat

CONCEPCIÓ HUERTA

Biblista

Il·lustració: Glòria Monés

sencera. Ell no parlarà pel seu compte: comunicarà tot el que senti dir i us anunciarà l'esdevenidor" (Jn 16,13).

El futur que Jesús anuncia es correspon al present de l'Església, de les generacions que ens han precedit, de la nostra i de les que seguiran. L'acció de l'Esperit perdura per sempre en la història humana i en la vida personal de cada home i dona que ve en aquest món. Després de la seva glorificació, la presència i acció de Jesús adquireixen una altra dimensió. Estimar Jesús és sinònim de guardar la seva paraula, és a dir, els seus manaments. Durant la seva vida terrenal Jesús donà testimoni del que demana als seus seguidors: "Si guardeu els meus manaments, us mantindreu en el meu amor, tal com jo guardo els manaments del meu Pare i em mantinc en el seu amor" (Jn 15,10). Se'ns demana fer el mateix que ell fa, amb la promesa d'esdevenir nosaltres estança del Pare i del Fill (Jn 14,23b).

La celebració de Pasqua d'aquest any ha coincidit amb un temps àlgid en la vida eclesial pel traspàs del papa Francesc i l'elecció del papa Lleó XIV. Ha estat un temps de gràcia, en el qual l'acció de l'Esperit Sant se'ns ha fet comunitàriament palesa. En l'eucaristia d'inici del seu pontificat, Lleó XIV manifestà aquest desig: "Amb la llum i la força de l'Esperit Sant, construïm una Església fonamentada en l'amor de Déu i signe d'unitat... que es converteixi en ferment de concòrdia per a la humanitat." ■

Diumenge de Pentecosta

Lectura primera

Ac 2,1-11

Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se

Lectura dels Fets dels Apòstols

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta es trobaven tots junts en un mateix lloc quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts.

Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.

Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: “No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadócia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.”

Evangelí

Jn 14,15-16.23b-26

L'Esperit Sant us farà entendre tot el que us he dit

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps Jesús digué

Salm responsorial

103

Beneeix el Senyor, ànima meva. Senyor, Déu meu, que en sou de gran.

Que en són de variades, Senyor, les vostres obres, la terra és plena de les vostres criatures.

R. Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.

Si els retireu l'alè, expiren i tornen a la pols d'on van sortir. Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, i renoveu la vida sobre la terra. *R.*

Glòria al Senyor per sempre. Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, que li sigui agradable aquest poema, són per al Senyor aquests cants de goig. *R.*

Al·leluia

Veniu, Esperit Sant, ompliu el cor dels vostres fidels i enceneu-hi la flama del vostre amor.

als seus deixebles: “Si m'estimeu, guardareu els meus manaments; jo pregaré el Pare, que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre. Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no

Lectura segona

Rm 8,8-17

Tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, els qui viuen d'acord amb les mires naturals no poden agradar a Déu. Però vosaltres no viviu segons les mires naturals, sinó segons les de l'esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingués l'Esperit de Crist, no seria de Crist. Però si Crist està en vosaltres, encara que el cos hagi de morir per culpa del pecat, com que sou justos, l'Esperit és la vostra vida. I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals.

Germans, nosaltres tenim un deute, però no amb la carn, que ens obliga a viure com ho demana la carn. Perquè si visquéssiu així, moriríeu; en canvi, si per l'Esperit feu morir les obres pròpies de la carn, viureu.

Tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut pas un esperit d'esclaus que us faci viure una altra vegada en el temor, sinó un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: “Abbà, Pare!” Així l'Esperit s'uneix personalment al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu. I si som fills, també som hereus: hereus de Déu i hereus amb Crist, ja que sofrim amb ell per arribar a ser glorificats amb ell.

m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre.” ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC C; FERIA I
TEMPS DE PASQUA i DE DURANT
L'ANY

SALTERI: SETMANA 2

Juny

8. DIUMENGE

Pentecosta (S), *Vermell*. Lectures: Fets 2,1-11 / Salm 103 / Romans 8,8-17 / Joan 14,15-16.23b-26
SANTORAL: Cal·líope, mr.; Guillem, b.; beat Jaume Berthieu, mr.

9. DILLUNS

Benaurada Verge Maria, Mare de l'Església (MO), *Blanc*. Lectures: Gènesi 3,9-15.20 / Salm 86 / Joan 19,25-34
SANTORAL: beata Anna-Maria Taigi; Efrem, doctor; Josep Anchieta, prev.; Martí, erm.; Pelàgia, vg. i mr.; Prim i Felicià, mr.

10. DIMARTS

Fèria, *Verd*. Lectures: 2 Corintis 1,18-22 / Salm 118 / Mateu 5,13-16. A Tortosa: **Dedicació de l'església-catedral** (S), *Blanc*
SANTORAL: Asteri, b.; Maurici, ab.

11. DIMECRES

Sant Bernabé, apòstol (MO), *Vermell*. Lectures: Fets 11,21b-26;13,1-3 / Salm 97 / Mateu 10,7-13

SANTORAL: Adelaida, rel.; Lleó III, p.

12. DIJOUS

Jesucrist, Gran Sacerdot per Sempre (F), *Blanc*. Lectures: Isaïes 6,1-4.8 / Salm 22 / Joan 17,1-2.9.14-26
SANTORAL: Joan de Sahagún, prev.; Maria Rosa Molas, rel. i fund.; Onofre, b. i mr.; Violant, rel.

13. DIVENDRES

Sant Antoni de Pàdua, prev. i dr. de l'Església (MO), *Blanc*. Lectures: 2 Corintis 4,7-15 / Salm 115 / Mateu 5,27-32
SANTORAL: Aquil·lina, vg.; Aventí, mr.; Fandila, prev.

14. DISSABTE

Del dissabte, *Verd*. O bé, **Memòria de Santa Maria en dissabte** (ML), *Blanc*. Lectures: 2 Corintis 5,14-21 / Salm 102 / Mateu 5,33-37
SANTORAL: Digna, vg. i mr.; Eliseu, prof.

El Sant 11 de juny

Lleó III, Papa

Lleó III va ser elegit papa el 26 de desembre del 795. La seva elecció va ser una de les més ràpides de la història, ja que després de la mort d'Adrià I els romans volien evitar la interferència dels francs. No obstant això, tan bon punt va començar el seu Pontificat, Lleó III va enviar a Carlemany una carta on reconeixia el rei franc com a protector de la Santa Seu. A canvi, va rebre riqueses procedents de la campanya de Carlemany contra els àvars, cosa que li va permetre ser un gran benefactor d'esglésies i institucions de caritat romanes. L'any 799, Lleó va ser atacat per la noblesa romana durant una processó, però va recuperar-se miraculosament i va fugir a la cort de Carlemany, a

Paderborn, abans de tornar a Roma. Finalment, el 800, Carlemany va viatjar al Vaticà i, durant la missa de Nadal a Sant Pere, Lleó el va coronar emperador del Sacre Imperi Romanogermànic, fent renéixer així l'Imperi d'Occident. La seva funció principal, com a emperador, era protegir l'Església i la cristiandat. Després de la mort de Carlemany el 814, Lleó va haver d'afrontar noves conspiracions i revoltes, però va continuar com a protector dels pobres i impulsor de l'art religiós, com ho demostra l'església de Santa Susanna, d'on havia estat cardenal. El Pontífex va morir el 12 de juny del 816 i fou enterrat a Sant Pere. Va ser canonitzat l'any 1673 pel papa Climent X.

MERCÈ
SOLÉ

msoletey@gmail.com

Amb l'Esperit retrobem la Pau
i esvaïm la por. I som enviats a transmetre
el missatge

Tots quedaren plens de l'Esperit Sant

Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges.” Amb aquesta frase de la primera lectura d'aquest diumenge de Pentecosta ja queda clar que això de l'Esperit Sant és inclusiu i alhora divers: s'adreça a tots, i cadascú el rep des del seu propi llenguatge i manera d'entendre la vida. La feina d'entendre'ns els uns amb els altres, conscients que hem rebut un únic Esperit, queda per a nosaltres. Un encàrrec que hem de reconèixer que no sempre hem resolt gaire bé.

Hi ha un altre canvi, també: els deixebles de Jesús s'apleguen a casa, ben junts... Un lloc familiar i segur, arrecerat, però un cop rebut l'Esperit surten disparats a proclamar la Bona Nova. Posen en pràctica allò de l'Església en sortida, sense pensar-s'ho dues vegades. I tothom s'expressa com pot, de la manera que sap. Al text dels Fets dels Apòstols apareixen llengües i nacionalitats diverses, que a mi em fan pensar en la nostra diversitat eclesial i social. No apareix en el text un filtre unificador en l'ortodòxia, sinó la confiança en les persones per transmetre amb entusiasme allò que han rebut també amb entusiasme. L'Esperit mateix impulsa i “tradueix”, fa que arribi el missatge malgrat

les imperfeccions del transmissor.

En aquesta lectura l'Esperit apareix enmig de signes que, al llarg de l'Antic Testament, evocuen la presència de Déu: el vent i el foc. En el fragment de Joan, en canvi, es fa referència a l'alè de Jesús, que evoca l'alè de Déu en la Creació. Som davant d'una segona Creació, un fet que és present en el fons en tot l'evangeli de Joan, que comença amb un text que ve a ser una re-creació, una actualització, del llibre del Gènesi: “Al principi existia la Paraula...”

La litúrgia ho subratlla en l'elecció del Salm responsorial (103): “Quan envieu el vostre alè, reneix la creació.”

I molt deu renéixer, perquè amb l'Esperit retrobem la Pau i esvaïm la por. I som enviats a transmetre el missatge. És una bona síntesi del sentit de l'Església: viure en pau, perdonar i ser perdonat, perdre la por, sortir enfora a proclamar la Bona Notícia de Jesús a partir d'allò que som.

La litúrgia de la Pentecosta inclou la proclamació, abans de la lectura de l'evangeli, de la bellíssima seqüència de Pentecosta: “Veni, Esperit Sant...” Val la pena llegir aquesta pregària antiquíssima, encara que la celebració s'allargui una mica. I és que la Pentecosta és una festa molt, molt gran. ■

53ena Jornada Nacional del Moviment de Cristians de Pobles i Comarques de Catalunya.

Montserrat, Any del Mil·lenari, 11 maig del 2025

MCPCC

Foto de família dels participants a la jornada.

MARIBEL POU

Moviment de Cristians de Pobles
i Comarques de Catalunya

El Moviment de Cristians de Pobles i Comarques de Catalunya va ser gestat a Montserrat l'any 1969, quan s'hi van aplegar representants de diversos indrets comarcals per unificar-se com a moviment català responnent a les necessitats rurals d'aquell temps. Fins al 1972, i també l'any 1979, s'hi va dur a terme l'encontre anual. Després, aquest esdeveniment, any rere any, ha continuat, però ubicat en diferents pobles de la nostra geografia. Tanmateix, enguany no podíem deixar passar com si res l'efemèride que ha convertit Montserrat, al llarg de mil anys, en un espai de fe, cultura, natura i identitat catalanes gràcies a la presència benedictina. És per això que hi hem celebrat la 53ena Jornada Nacional amb gran goig i excepcionalitat.

Portadors de pau en un món de violències. Feliços els qui posen pau (Mt 5,9) és el document de treball d'aquest curs. Un treball ofert i dut a terme per la pràctica totalitat dels grups del moviment sota la metodologia de la Revisió de Vida. La circumstància — també joiosa — de l'elecció del papa Lleó XIV, amb la seva salutació inicial des del balcó de la plaça de Sant Pere, “la pau sigui amb tots vosaltres”, va planar en l'atmosfera de la trobada ja des d'un bon començament. “La Jornada és un motiu de goig i d'agraïment pel sol fet de trobar-nos, però, a més, és experiència de moviment, de reconèixer-nos fent camí junts”, va expressar Jaume Dantí, president. A partir de l'hora de dinar i fins al final de la Jornada, vam comptar amb la presència del bisbe de la diòcesi, fra Xabier Gómez.

Després de la participació en la missa conventual on vam oferir productes propis dels nostres diversos territoris, així com la nostra revista *La Veu* i el document de treball del curs,

la Sala de la Façana del monestir ens va tornar a acollir, ara per escoltar les paraules del pare abat de Montserrat, Manel Gasch, centrades en el tema de la pau i fent referència al lema *Rege te ipsum in comunitate*, incorporat enguany al tradicional *ora et labora* benedictí amb motiu del Mil·lenari.

A continuació, fra Xabier va remarcar que si bé la violència estructural ens diu “si vols la pau prepara la guerra, nosaltres, que hem rebut la Pau de Déu, hem de ser renúncia i profetisme i, sobretot, alternativa”, amb una mirada des del cor, una mirada de treball i de tendresa, capaç “d'acollir tothom, buscant amb creativitat com ser comunitat i moviment missioners per evangelitzar i portar l'alegria de l'evangeli i la pau”. I per això “ens cal un cor pacificat i una consciència de responsabilitat, de sinodalitat, de xarxa, a les parròquies, al moviment, a les diòcesis...”. I es referí a les paraules de Lleó XIV, “ens cal preparar la justícia i mai més la guerra”. ■

 Cartes

Llarga vida a “Grans històries”

Recentment vaig participar per tercera vegada en el programa *Grans històries* de Ràdio Estel, dirigit per l'incombustible David García Gimeno, director del Col·legi Mare de Déu de la Salut, de Badalona, que a més és pare, mestre, psicopedagog i corredor.

Aquesta escola, juntament amb la Residència Roca i Pi, fa molts anys que impulsen el projecte intergeneracional del qual pren el nom el programa de ràdio. La idea és molt senzilla: al llarg d'Infantil i Primària, els nens i nenes duen a terme experiències molt variades amb la gent gran de la residència i tots dos col·lectius en surten beneficiats.

Soc una absoluta fan de les accions senzilles i contundents i de la perseverança a repetir-les. Confesso que amb els anys m'he tornat desconfiada de les activitats efímeres per molt vistoses que siguin, precisament perquè no generen canvis substancials i sovint només alimenten la vanitat dels que les impulsen.

Per això també soc una fan d'aquesta aliança poderosa entre el Col·legi Mare de Déu de la Salut i la Residència Roca i Pi. Com deia el senyor Spock a *Star Trek*, llarga vida i prosperitat!

ROSER BATLLE

Odi i persecució a l'Església

Avui és un fet que alguns mitjans de comunicació social (encara que escassegin) s'aprofiten vilment de la bondat de l'Església, i l'ataquen sense pietat (Jn 15,18-21).

Soc testimoni i lector del titular a la portada d'un diari comarcal, en el qual s'acusa obertament un membre consagrat de l'Església d'un delictu sexual, sense cap respecte a la prèvia presumpció d'innocència.

Més de 365 milions de cristians pateixen persecució al món. Voltaire afirmava sarcàsticament: “Calumnia, que alguna cosa queda.” Per contra, recentment, va ser guardonat el mestre de Periodisme Fernando Ónega, que reivindica la dignitat de la professió i va alertar sobre la desinformació i les *fake news*, en recollir el premi d'Honor de l'Associació de Premsa de Madrid.

Per tot plegat, els mitjans de comunicació ho tenen difícil per escriure amb aplom sobrat.

JOSÉ VIDAL BORRÁS

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Nou bisbe a Còrdova

Còrdova acull el seu nou bisbe, Jesús Fernández, amb la solenitat d'una presa de possessió i amb la senzillesa evangèlica del pastor que s'adreça i abraça el seu poble amb emoció intensa i afecte fraternal. En les seves paraules, ha posat en relleu la seva missió: “El projecte d'un bisbe o d'un pastor sempre és fer vida l'Evangeli, experimentar-la, ajudar, sent pont, ajudar l'altre a percebre la presència de Déu i el seguiment de Jesucrist.” Ha subratllat amb força que “els primers moments del pontificat han de ser, i vull que siguin, l'escolta. L'escolta del Senyor (...) i l'escolta del poble sant de Déu per veure'n les inquietuds, dificultats i respondre des de la Paraula de Déu a aquest anhel, a aquests somnis”.

Davant d'aquests primers missatges em venen a la memòria unes paraules de Benet XVI quan va assenyalar les cinc qualitats que havien de tenir els bisbes, entre elles, la primera, que “ha de ser un home per als altres, i ho serà veritablement si és un home conquerit per Déu. Un bisbe ha d'estar posseït per la inquietud de Déu pels homes, dient, pensant i sentint juntament amb Déu. Ha de portar a Déu les seves dificultats i les dels altres, així com les seves alegries i les dels altres”.

Còrdova ha estat tres cops capital: de la Bètica romana, del califat omeia i de la frontera cristiana durant els dos darrers segles i mig de la Reconquesta. Tot això ha deixat als cordovesos un profund pòsit cultural en el seu caràcter i tradicions, una rica llista de personatges il·lustres nascuts aquí o que van deixar a Còrdova la seva petjada. Benvingut sigui el nou pare i pastor de la diòcesi cordovesa.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

“Ens interessa molt redescobrir sant Tomàs per aprendre d’ell i amb ell”

Juan José Llamedo, autor de “La verdad de santo Tomás de Aquino”, d’Editorial San Pablo

MAC

Juan José Llamedo, prevere de la diòcesi de València, és doctor en Teologia. Ha exercit com a docent de Teologia a diferents centres. Actualment és professor de la Universitat Catòlica de València i rector de la parròquia de la Mare de Déu de l’Esperança, a la ciutat del Túria. Ha escrit nombrosos articles i llibres sobre teologia i pastoral. Acaba de publicar el volum *La verdad de santo Tomás de Aquino*, d’Editorial San Pablo.

Quin és l’objectiu primordial del llibre?

La celebració del 700 aniversari de la canonització de sant Tomàs d’Aquino, el 2023, va motivar diverses cartes i allocucions del papa Francesc. El Sant Pare va encoratjar a aprofitar el que ell anomenava “el trienni tomista” per recordar i revalorar la persona, la personalitat i el llegat d’aquest gran home. Efectivament, el 2023 es va recordar la seva canonització; el 2024, el 750 aniversari de la seva mort o *dies natalis*, i ara, el 2025, els 800 anys del seu naixement. Em vaig preguntar si jo podia fer-hi alguna cosa i contribuir al fet que es conegués millor Tomàs d’Aquino i se’n valorés la persona i el llegat. Precisament, aquest és el propòsit del llibre.

Per què ha decidit fer servir el gènere de la novel·la en aquesta biografia de sant Tomàs d’Aquino?

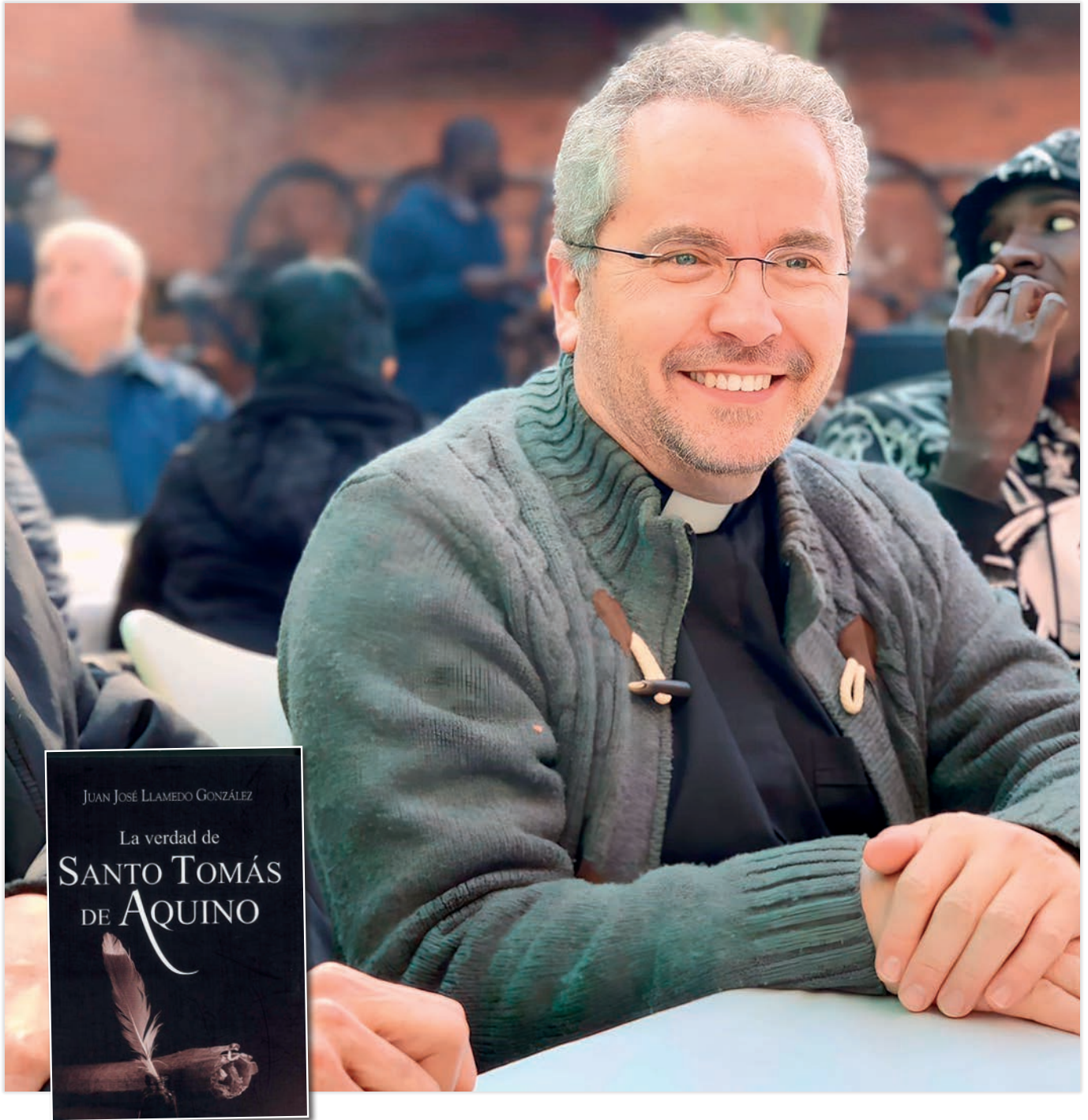
Un llibre em va semblar que era el més adient per homenatjar una

persona que va escriure tant i tan bé. Però, quin tipus de llibre? Em vaig preguntar: com fer perquè qualsevol lector, però especialment el no estudiós o erudit, s’interessi i s’anima a conèixer aquest gran de la història? L’opció que vaig decidir va ser el gènere de la novel·la històrica, que em permetia prendre la biografia de sant Tomàs com a fil conductor, salpebrat amb una presentació progressiva i sistemàtica del seu pensament, a mesura que desenvolupava el retrat de la seva persona i personalitat. De manera que el lector es pot familiaritzar amb la persona de Tomàs, amb les claus de la seva recerca i pensament, així com amb les seves propostes mestres. Els diàlegs, per exemple, contenen interrogants, paraules i arguments que es troben en les seves obres, particularment en les qüestions disputades, als opuscles, a l’obra litúrgica i a la *Summa contra gentils* i la *Summa teològica*.

La novel·la històrica m’oferia molta flexibilitat per presentar la persona, la seva història com a home, la seva vida interior, el seu pensament i el seu llegat... com un tot unificat. Desmuntant així la idea que tot el que envolta Tomàs d’Aquino és àrid i sense ànima; algú inaccessible, fred i eteri. De passada direm que, en molts àmbits, no se l’ha entès —ni llegit— i fins i tot de vegades se l’ha tergiversat o manipulat.

En el llibre, l’abat Bernard li

“Si s’hagués fet més cas a sant Tomàs, l’Església hauria recuperat fa temps la seva unitat visible”

comenta a sant Tomàs: “Vós il·lumineu tota l’Església amb el vostre magisteri i predicació.” Preciosa frase que compendia la seva fructífera obra.

Tomàs era un predicador que va esdevenir, sense voler, mestre. Algú dubta que Tomàs d’Aquino és un dels grans pilars de la cultura d’Occident? Algú dubta que Tomàs d’Aquino és un referent d’espiritualitat i pensament per a l’Església actual? No tan sols pel que fa a la filosofia o la teologia. Com entendre, per exemple, Eckhart, Caterina de Siena, Teresa de Jesús o Edith Stein... sense l’espiritualitat raonada viscuda per Tomàs

d’Aquino? Com arribar al desenvolupament del dret de gentes —el que avui anomenem Dret Internacional i la seva derivació de drets humans— sense la teologia i filosofia política (a més de l’antropologia) de Tomàs d’Aquino? Que li ho diguin a Francisco de Vitoria. Com si no, reconèixer que els maniqueïsmes intel·lectuals o crèduls, així com la falsa dicotomia antagònica i il·lustrada entre fe i raó, se superarien si s’atengués al magisteri i predicació de Tomàs d’Aquino, que ja va abordar amb eficàcia aquests problemes... i els va resoldre.

Si s’hagués fet més cas a sant

Tomàs, l’Església hauria recuperat fa temps la seva unitat visible; i, a més, en Tomàs troba un tresor que facilita el diàleg ecumènic intracristià i interreligiós.

En una altra de les pàgines, vostè afirma que “el que a Tomàs li interessa és ser fidel al Senyor”. Va ser aquesta voluntat la que va guiar tota la vida de sant Tomàs?

Sens dubte. El que ens permet conèixer i entendre millor Tomàs d’Aquino no és si va apostar o no per Aristòtil. Se’l coneix i entén millor sabent que ell va decidir seguir Jesucrist, estimar-lo i ser-li fidel. No es va plànyer ni un sol segon de la

seva vida per haver-se dedicat a la causa de Jesucrist, que és la salvació del gènere humà. Però, sobretot, Tomàs tenia ben clar quina era la seva comesa. Ho diu ell mateix moltes vegades i a moltes persones. Per exemple, a la *Summa contra gentils*, que és un veritable tractat de missió o com evangelitzar des del respecte, la fidelitat a la veritat i la proposta no impositiva de la fe cristiana. A la *Summa teològica*, a la introducció, diu que es proposa facilitar les coses a qui vulgui endinsar-se en el camí de la recerca de la veritat, amb les llanternes de la fe i la raó en diàleg. Tot en fidelitat a Jesucrist —Déu i home—, on es revela qui és Déu i qui és l'ésser humà.

Què pot aportar sant Tomàs d'Aquino als homes i dones del segle XXI?

Representa una arrel viva i plena de possibilitats. En molts aspectes continua sent un referent no superat. Ens interessa molt redescobrir-lo per aprendre d'ell i amb ell. La condició és no tornar a tancar Tomàs en un sistema de conceptes i rigideses, alienes a la seva manera de ser i de pensar. Tomàs és un antídoto contra les ideologies, els sectarismes, els maniqueïsmes, els malentesos, la hipocresia, l'error, les divisions, les mediocritats o la falsedat del nostre temps. Aporta instruments per pensar i actuar correctament, sense menysprear res

“Ens ensenya a ser lliures per créixer en el bé i en la veritat, raonant sense prejudicis i creient en Déu sense lligar-nos als equívocs”

“Tomàs en sap, de diàleg, de germanor, de missió en sortida, d'evangelització, de vertadera sinodalitat”

ni ningú. Si alguna cosa caracteritza Tomàs és l'honestetat, la coherència, la claredat, l'empatia i la recerca de solucions davant dels conflictes, tot mirant més enllà de l'immediat i dels interessos particulars. Ens ensenya a ser lliures per créixer en el bé i en la veritat, raonant sense prejudicis i creient en Déu sense lligar-nos als equívocs. Ens ensenya a ser respectuosos i a no tancar el pensament o la fe en sistemes o estructures que, en si mateixos, són susceptibles de millora. Ens ensenya a mirar més enllà dels nostres sentits i mentalitats.

Molts ensenyaments per al nostre temps.

Sí. La proposta de reconduir la

vida humana a la llum de Jesucrist continua sent vàlida i urgent, atès que també el nostre món, estimat eternament per Déu, necessita salvació i l'Església una cura de fe i santedat. Tomàs d'Aquino res no té a veure amb els fonamentalismes, la mediocritat, les nostàlgies del passat o els sistemes i estructures que lesionen la dignitat humana i el seu futur. Tomàs en sap, de diàleg, de germanor, de missió en sortida, d'evangelització, de vertadera sinodalitat, d'acollida respectuosa i fraterna, d'humilitat, de llibertat, de pau, de reconciliació, de bondat... de santedat. I tot això, és evident, continua sent enormement necessari en el segle XXI. ■

La primera immobiliària amb valors cristians de Catalunya

PROMOCIÓ

Vengui el seu immoble amb nosaltres i li regalem l'IBI de tot l'any, el certificat energètic i la cèdula d'habitabilitat.

- Compra i venda d'immobles (cases, pisos, locals)
- Administració de finques
- Lloguer de cases i pisos (estem especialitzats en lloguer per temporada)
- Comprem edificis (no importa l'estat en què estiguin)

936 170 916
616 854 891
696 620 072

joan@hkinvest.es
marian@hkinvest.es

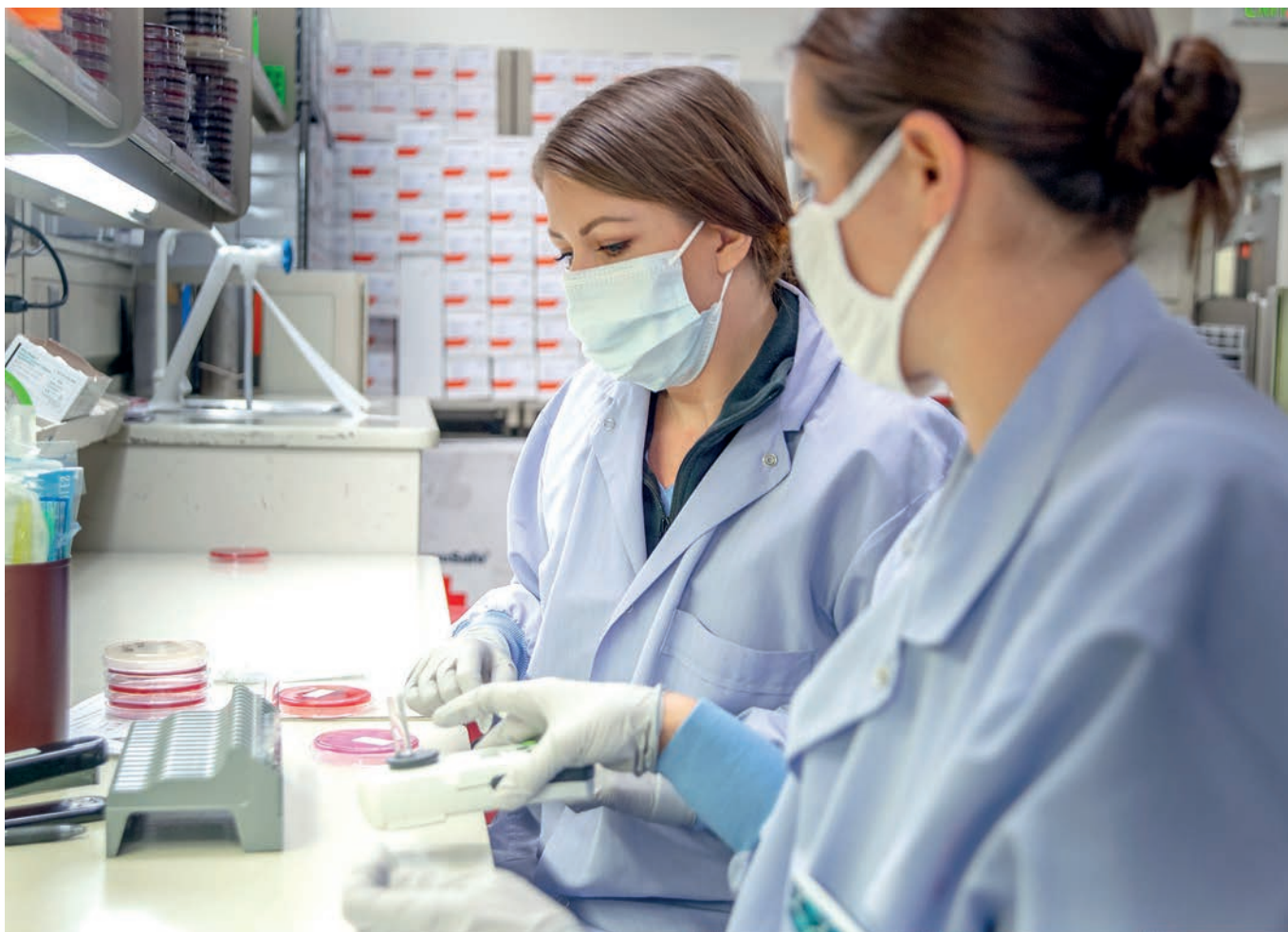
<https://hkinvest.es/>

Carrer d'Europa 8, Barcelona
(darrere d'El Corte Inglés - María Cristina)

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Catalunya progressa molt en la recerca científica

Flickr / Navy Medicine

Catalunya lidera internacionalment l'àmbit de les ciències de la vida.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

M'he trobat amb un article que donava compte de l'estat dels treballs d'ordre científic que es fan a casa nostra. L'he trobat interessant i em sembla que no us desplaurà que us en faci un senzill resum. És ben clar que la recerca científica que es faci en un país és un dels indicadors del seu grau de maduresa i de la seva capacitat de resoldre problemes globals. I ens diu l'autor de l'article que en els darrers 40 anys

Catalunya ha fet un esforç colossal per recuperar el retard que duia.

Recordem que al nostre país tenim 12 universitats que, en total, mantenen 53 centres de recerca, a més dels anomenats centres CERCA, que són 41 centres d'investigació que depenen directament de la Generalitat, 15 parcs de treball científic i 10 institucions de recerques hospitalàries. Si comptem des del 1984, ens trobem que el nombre de publicacions de recerques fetes a Catalunya fins al 2004 va multiplicar-se per vuit respecte de les fetes abans i en els últims 20 anys encara s'ha multiplicat per un factor al voltant de tres.

I és que els centres CERCA a partir del 2000 són coautors d'un 48% de

les publicacions. Han creat una gran col·laboració amb les universitats i els altres centres de recerca.

Què cal dir de tot això? Que Catalunya lidera internacionalment l'àmbit de les ciències de la vida. Un 55% dels seus articles giren entorn d'aquest tema. Si bé hem de confessar-ho, en altres camps, com enginyeria, física i química, la seva contribució és més baixa. Cal reconèixer-ho. Els sistemes de recerca catalans són competitius i han aconseguit un impacte internacional àmpliament reconegut, però encara té punts febles. Confiam en l'esforç dels nostres investigadors per continuar progressant en aquest àmbit tan interessant i important per a tota la vida humana. ■

TRADICIONS REMEIERES

L'altimira i la segimona

Flickr / Eneko Lakarsta

La saxífraga s'empra amb gran eficàcia per desinflamar el fetge.

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**

Arxiver dels Caputxins

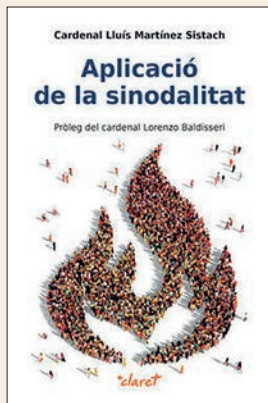
La saxífraga o altimira (l·lat., *Saxifraga longifolia* i *Saxifraga catalaunica*; cast., *corona de rey*) és una planta remeiera molt estimada arreu de Catalunya. Forma part de les “herbes santes” i, popularment, és coneguda amb una gran diversitat de noms, com ara l’herba de Montserrat, l’herba de cingle i capça grossa, entre altres. Tradicionalment la saxífraga s’ha emprat amb gran eficàcia com a purgant i, també, per desinflamar el fetge i,

àdhuc, per netejar i cicatritzar les ferides, però, sobretot, s’ha aplicat satisfactòriament per desfer els càlculs urinaris, car saxífraga vol dir “trenca pedres”.

El botànic català Pius Font i Quer (†1964) oferí una detallada descripció dels indrets on es localitza la *Saxifraga catalaunica*: “*Se cría en Montserrat, Sant Llorenç del Munt y Montcau. Su raíz profundiza en las fisuras de las peñas, cuanto más abruptas mejor, y mirando al Norte, en lugares muy luminosos, pero con escaso sol directo. En los años lluviosos es una delicia contemplar los vistosos ramilletes blancos ornando la peña en lugares poco, o nada, accesibles*” (*Plantas medicinales*, 187).

Dins de la varietat de plantes saxífragues hi trobem també el bàlsam o consolda (l·lat., *Saxifraga paniculata*), una herba remeiera de gran tradició vulnerària, car afavoreix la

cicatrització de les ferides recents. El bàlsam del Montseny (l·lat. *Saxifraga vayredana*) es coneix popularment amb el nom de segimona —o herba de sant Segimon— i s'empra com a remei balsàmic per combatre la tos forta. La segimona és una peculiar herba santa que només es troba al Montseny i fou identificada per l’ornitòleg i botànic Estanislau Vayreda (†1901), tercerol dels caputxins d’Olot, redactor de la revista *Crónica Científica* i autor del *Catàleg de la flora de la Vall de Núria* i del *Estudio de plantas notables por su utilidad o rareza, que crecen espontáneamente en Cataluña*. Unes excel·lents investigacions de caràcter botànic que posteriorment foren completades i ampliades amb l’obra *Plantas de Cataluña*. D’ací a quinze dies us parlaré, si Déu vol, de les nombroses propietats remeieres del garrofer. ■

CARDENAL LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH

Aplicació de la sinodalitat
Editorial Claret, 2025, 87 pàg.

En aquest llibre, el cardenal Lluís Martínez Sistach ens convida a fixar-nos en l'aplicació de la sinodalitat, en el seu exercici en la vida i en la missió de l'Església. Un tema pràctic i necessari perquè l'Església sigui més sinodal.

Libres més venuts el mes de MAIG

RAMON ROSSELL SERRA
Carta d'un capellà jubilat als seus amics
Editorial Claret

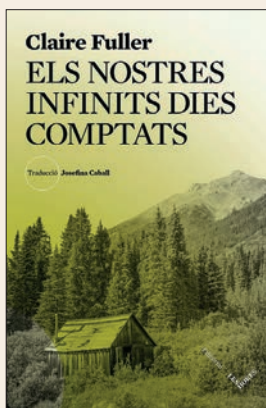
PAPA FRANCESC
L'esperança. Autobiografia
Editorial Rosa dels Vents

VITO ALFIERI FONTANA
Jo era un home de guerra
Editorial Albada

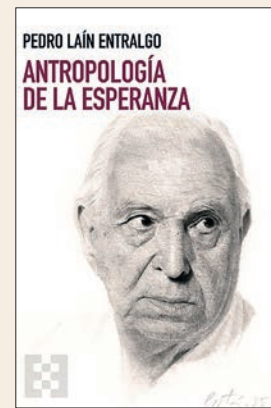
ALEXIA VIDOT
Elogio espiritual de la imperfecció
Editorial San Pablo, 2025, 156 pàg.

A través dels pensaments espirituals de diferents autors, com santa Teresina o Bernanos, Alexia Vidot proposa desenvolupar una autoestima legítima i conservar una consciència humil de les nostres imperfeccions.

CLAIRE FULLER
Els nostres infinits dies comptats
Editorial Les Hores, 2025, 307 pàg.

Claire Fuller ens endinsa en una història d'un home dolgut que desapareix del món arrossegant la seva filla en la seva fugida. Som davant d'una reflexió sobre les conseqüències de la mentida, la manipulació i l'aïllament.

PEDRO LAÍN ENTRALGO
Antropología de la esperanza
Editorial Encuentro, 2025, 334 pàg.

Amb aquest assaig l'autor reflexiona sobre un dels motors fonamentals de l'ésser humà: l'esperança. Mitjançant una anàlisi profunda i accessible, Laín explora com l'esperança ha guiat la història.

CRÍTICA DE TEATRE

Qui brama primer brama dos cops.

ANDREU SOTORRA

andreusotorra@gmail.com

Foto: Sílvia Poch

Ja fa anys que un dels atractius turístics prepirinencs del Pallars Jussà, a la Vall Fosca, dita també Serra de Boumort, és viure el que es ven com “una experiència única en un marc incomparable”, intentant estar de sort i escoltar el bram dels cérvols mascles quan volen atreure les femelles per a l'aparellament.

A partir d'aquest fet de la natura, la companyia La Calòrica ha creat una història d'històries on conflueixen tot de qüestions, dubtes, inquietuds, filosofies i ideologies centrades en tres protagonistes: una parella en fase de crisi que busca reviscolar la flama; un grup de professionals de les arts escèniques per parlar de com es pot aconseguir un món millor amb un teatre polític; i dues nòmades amb aires de pòtols, seguidores de les festes *rave* al bosc que fugen dels festivals aburgats de la ciutat. Però, al seu voltant, la trama s'expandeix i hi ha també els inversors que amenacen amb una especulació immobiliària a la vall i un flaix de gènere negre en clau de thriller maldestre amb mort inclòs de propina. En conjunt, sis intèrprets per a tretze personatges.

La Calòrica ha debutat, després de quinze anys i un catàleg prou celebrat, en una sala gran com la del Teatre Lliure de Montjuïc. I aquesta pressió de la grandiositat, segurament, és el que ha fet que *La brama del*

cérvol de Joan Yago i la direcció d'Israel Solà acabi deixant una sensació de dispersió, de tocar moltes teclès alhora, malgrat que, al final, l'harmonia del teclat agafi un sentit amb aires de refugi místic i d'escepticisme filosòfic sobre si cal ser o no ser, que continua sent el dilema etern.

La Calòrica no seria La Calòrica si no inclogués en una trama marcada per l'acció, l'humor, la música i l'esperverament col·lectiu un discurs tintat d'ironia i no exempt de reflexió sobre la vida que toca el moll de l'os del

món del teatre entre alguns “brams” involuntaris. I parlant de brams, on són els dels cérvols de la Vall Fosca? El cas és que els cérvols van per lliure i com que no formen part del personal contractat de l'hotelet de cap de setmana, no se'ls pot exigir que bramin si no volen bramar. Els que sí que bramen, a la seva manera, són alguns dels espectaculars i singulars personatges d'aquesta nova trapezeria de La Calòrica perquè, com diu la saviesa popular, qui brama primer brama dos cops.

Esther López, Oriol Casals, Aitor Galisteo-Rocher, Júlia Truyol i Mel Salvatierra, cinc dels sis intèrprets de “La brama del cérvol” de La Calòrica al Teatre Lliure de Montjuïc.

AMB BON HUMOR

“LA BRAMA DEL CÉRVOL”

DRAMATÚRGIA: Joan Yago

INTÈRPRETS: Oriol Casals, Xavi Francés, Aitor Galisteo-Rocher, Esther López, Mel Salvatierra, Júlia Truyol

DIRECCIÓ: Israel Solà. La Calòrica Sala Fabià Puigserver, Teatre Lliure Montjuïc Barcelona

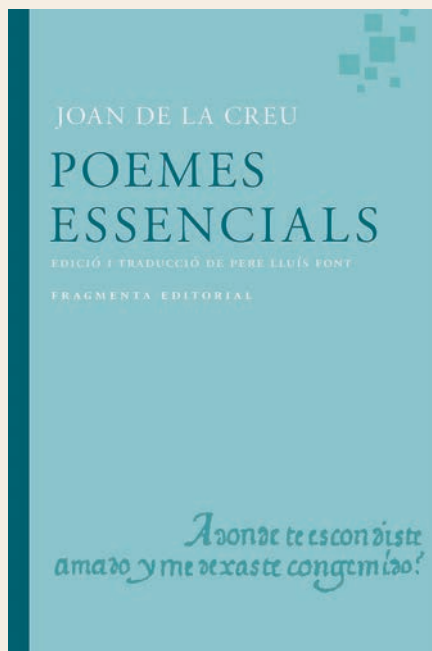
Fins al 22 de juny

CRÍTICA LITERÀRIA

Experiències místiques

PERE FÀBREGUES I MORLÀ
Libreter

JOAN DE LA CREU

(edició i traducció de Pere Lluís Font)

Poemes essencials

Editorial Fragmenta, 2025, 155 pàg.

He de confessar que, d'entrada, vaig tenir la temptació de rebutjar una traducció si podia llegir amb tot coneixement l'original. Ara veig que m'equivocava.

Si fos una novel·la o un llibre científic, encara em costaria sortir de l'original, però aquest és un llibre de poesia espiritual. M'ha de permetre pensar, meditar i fins i tot resar en la meua llengua materna el que m'ofereix amorosament Joan de la Creu en la seva preciosa llengua per tal de fer meua la seva experiència amb tota la bellesa que només, o amb més intensitat, em pot donar la llengua pròpia.

En la introducció del llibre es rasona el perquè d'aquesta traducció. Molts lectors potser es deuen fer aquesta pregunta i el traductor fa una bona explicació quan es recolza en Josep Carner, que deia que traduir és la millor manera de llegir. I també “pel gust d'anostrar una obra universal que estimem, d'integrar-la en el nostre univers lingüístic, és a dir, de poder-la llegir, memoritzar, recitar, en la nostra llengua”. A mi m'ha convençut.

A part de la sensibilitat poètica, que ens permet fer-ne “una lectura mística o laica a gust del lector”, fet que amplia l'univers de lectors a sensibilitats diferents, convé que llegim amb atenció la introducció, en què, de forma concisa, com la d'un cronista, ens explica els trets més importants de la vida de Joan de la Creu. També per entendre en quin entorn va trobar tanta inspiració i quines vivències i patiments el van conduir en les seves poètiques i místiques experiències de les quals només n'han sobreviscut una petita part, essencial, sí, però sempre ens quedarà el buit del que es va cremar o desaparèixer.

Hem d'agrair a Pere Lluís Font, que ha estat guardonat amb el 57è Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, aquest esforç, “agosarat”, com ell diu, que ens permet tenir, a partir d'ara, a mà una joia que podrem gaudir en la nostra llengua, sense perdre ni un bri de la seva bellesa. ■

UN NOU LLINDAR

Comunicar-nos amb amor

En l'esdeveniment de Pentecosta, ens trobam davant d'un programa de vida que ens demana estar sempre disponibles a l'acció de l'Esperit Sant, que ens convida a un nou estil de comunicació i inspira la nostra actuació. El papa Lleó XIV ha dit que “un dels desafiaments més importants és promoure una comunicació capaç de treure'ns de la ‘torre de Babel’ en la qual sovint ens trobam, de la confusió de llenguatges sense amor, moltes vegades ideològics i partidistes. La comunicació, de fet, no és sols transmissió d'informació, sinó creació d'una cultura, d'entorns humans i digitals que es converteixen en espais de diàleg i confrontació.

Pens en particular, en la intel·ligència artificial amb el seu immens potencial que requereix responsabilitat i discerniment per orientar les eines al bé comú perquè puguin produir beneficis per a la humanitat” (als mitjans de comunicació reunits a Roma en ocasió del Conclave, 12-5-2025).

És la comunió en l'amor, és el llenguatge de la senzillesa i l'originalitat evangèlica, una comunitat que es deixa guiar per l'Esperit. Aleshores, estam davant l'alternativa de viure segons l'Esperit o sense Ell.

“Sense l'Esperit, Déu és llunyà; l'Església una simple organització; l'Evangelí, lletra morta; el culte, una evocació; l'autoritat, un domini; la missió, una propaganda. Però amb l'Esperit, tot l'univers es deixoneix i gemega amb el dolor del Regne; Jesucrist ressuscitat es fa present; l'Evangelí és font i força de vida;

l'Església significa comunió trinitària, la litúrgia, memòria i anticipació de futur; l'autoritat, un servei alliberador; la missió, una Pentecosta; l'actuar cristià, cada vegada més diví” (patriarca Ignasi IV Hazim).

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀCatalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de:

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya

Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro**Consiliari:** Mn. Miquel Ramón Fuentes**Sotsdirectora:** Carme Munté Margalef**Redactors:** Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat**Fotògraf:** Agustí Codinach**Col·laboradors d'aquesta setmana:**

Albert Algarra, Paloma Alonso, Jesús Alturo,

Maria Balart, Pilarín Bayés, Ángeles Conde,

Carme Escales, Pere Fàbregues, Juanjo

Fernández, Quique Fernández, Jordi Gaya,

Antonio Gil, Concepció Huerta, Ignasi

Miranda, Glòria Monés, Francesc Nico-

lau, Joan Pallarès-Personat, Maribel Pou,

Quique, Jordi Sànchez, Valentí Serra, Mercè

Solé, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull

Redacció, administració, publicitat i**promoció:**

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014

BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià**Administració:** Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nos-

tres col·laboradors no reflecteixen

necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

GAUDÍ

El **dimarts 10 de juny**, a les 20.00, missa d'acció de gràcies per la declaració de venerable d'Antoni Gaudí amb el cardenal Joan Josep Omella a la basílica de la Sagrada Família.

ASRESOLA

El **dijous 12 de juny**, a les 18.30, conferència de Javier Moreno sobre *Enfermedades mentales sobrevenidas en prisión* al Seminari conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231).

“LECTIO DIVINA”

El **dijous 12 de juny**, a les 20.45, adoració amb *lectio divina* a la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa de Barcelona.

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **divendres 13 de juny**, a les 21.00, concert del cor Tessàlia (taquilla inversa); el **diumenge 15**, a les 20.00, concert de l'Orquestra de Cambra de Vallvidrera. Taquilla inversa (c/ Consell de Cent, 293 - Barcelona).

INTERIORITAT

El **dissabte 14 de juny**, a les 10.30, espai de silenci i pregària al Casal Don Bosco del centre salesià Martí-Codolar de Barcelona. Més informació: tel. 616 947 158.

Girona

GÒSPEL

El **divendres 13 de juny**, a les 21.00, concert de gòspel amb el grup Heaven on Earth Gospel Choir a la parròquia de la Bisbal d'Empordà. Entradas: <https://gospelsensefronteres.cat>.

Sant Feliu de Llobregat

ART I ESPIRITUALITAT

El **dijous 12 de juny**, a les 20.00, taula rodona sobre art i espiritualitat amb el bisbe Xabier Gómez i Eloi Aran a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat.

MONESTIR DE SANT BENET DE MONTSERRAT

El **diumenge 15 de juny**, a les 10.00, conferència de Bernat Sellarés, eco-nomista i filòsof, sobre *Espiritualitzar l'economia per evitar el col·lapse ecològic*.

Solsona

PLA PASTORAL

El **dissabte 14 de juny**, a les 10.00, a Berga, el bisbe Francesc Conesa presideix l'encontre diocesà del Pla Pastoral. Ponència d'Eva Fernández, presidenta d'Acció Catòlica General d'Espanya.

CATALONIA SACRA

El **dissabte 14 de juny**, a les 11.30, visita guiada *Més enllà del retaule: pintures, exvots i arts de l'objecte* al santuari del Miracle amb Francesc Mirapleix (reserves@cataloniasacra.cat).

Tarragona

REVISTA “TAÜLL”

El **dilluns 9 de juny**, a les 19.00, presentació de la renovada revista *Taüll* amb el bisbe fra Octavi Vilà i el cor de cambra InCrescendo al Seminari-Casa de Cultura de Tarragona.

PATRIMONI

El **dissabte 14 de juny**, a les 11.00, conferència *El llenguatge silencios de les pedres* amb Àlex Masdeu al Museu Bíblic Tarraconense.

Terrassa

ANIVERSARI

El **diumenge 15 de juny**, a les 18.00, missa solemne presidida per Mons. Salvador Cristau al santuari de la Salut de Sabadell per celebrar l'aniversari de la diòcesi de Terrassa.

Vic

CICLE D'ORGUE MAGÍ PONTÍ

El **divendres 13 de juny**, a les 20.00, concert inaugural amb Enrico Viccardi a la seu de Manresa; el **dissabte 14**, a les 11.00, visita guiada a l'orgue.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè trobem consolació en la relació personal amb Jesús i aprenem del seu Cor la compassió pel món

Araceli Caballero va ser entrevistada a l'espai "Llevat dins la pasta", de Ràdio Estel

ARACELI CABALLERO

Autora de "Maneras de vivir. Mucha gente pequeña, haciendo cosas pequeñas, está cambiando el mundo" (Ediciones HOAC)

"Una vida més simple i més senzilla ens fa més feliços"

JOAN ANDREU PARRA

Maneras de vivir, la cançó de Rosendo, va fer decidir la periodista i activista Araceli Caballero García, responsable de la secció "El cuidado de la Creación" a *Noticias Obreras*, a entomar la proposta d'Ediciones HOAC a escriure un llibre diferent, orientat a construir un món on regni el bé comú i el respecte i amb especial èmfasi en la cura de les persones i de la natura. L'autora proposa un munt de recursos i d'eines per aplicar cada dia i de manera natural tant personalment com comunitàriament.

Quina és l'estructura del llibre?

Consta d'un capítol introductor ("¿Quién dijo que todo está perdido?") i de nou més a continuació (Comer, Beber, Habitar, Calentarse, Vestirse, Moverse, Comprar, Informarse y participar, i Decrecer). Els verbs en forma activa i algun en forma reflexiva configuren l'estructura del llibre, perquè les maneres de viure es demostren caminant; no hi ha cap altra manera.

Aquest llibre respira molt les encícliques *Laudato Si'* i *Laudate Deum*. Hi connecta amb el missatge del papa Francesc i altres tradicions religioses de cura de la casa comuna?

Cito molt la frase: "Els veritables adoradors de l'Altíssim trepitgen la terra amb cura." De vegades les religions es fan servir per coses que no haurien de ser; crec que és una traïció, una blasfèmia fins

i tot, quan funcionem així. A *Laudato Si'* el Papa va molt més enllà de molta gent que va d'ecologista. La pena és que no se li ha fet gaire cas. Al document hi trobo a faltar aquesta part que és una espècie de pecat original de l'Església jeràrquica, l'ecofeminisme.

Hi ha un debat social obert sobre el decreixement, el creixement sostenible, el mateix Pacte Verd Europeu... Com es posiciona?

El decreixement no és viure d'una manera molt fastiguejada. Estic convençuda que una vida més simple i més senzilla ens fa més feliços perquè això del consumisme no ens fa feliços, ens complica molt la vida i, a més, ens llança a unes batalles que no tenen cap mena de sentit. S'hauria de decreixent per part de la classe mundial consumidora sobretot en la necessitat de materials i el consum d'energia.

Per què és important la dimensió comunitària en la pràctica d'aquestes accions de resistència?

Per viure diferent hi ha un imperatiu ètic, però també hi ha un imperatiu pràctic. Perquè el sistema subjacent que nodreix aquesta manera de viure, ens posa a competir. Però crec que la nostra natura humana és més cooperativa que no pas competitiva.

En la gira de presentacions del llibre per l'Estat espanyol què surt en el diàleg amb els participants?

La gent està molt interessada a trobar camins, a veure qui hi ha a prop... Si estàs interessada en un tema i veus que hi ha anat força gent... això fa tribu: veus que no estàs sol.

Quines recomanacions fa per continuar aprofundint en tot el que hi planteja?

Animo la gent que miri al voltant seu i segur que troba moltíssimes coses en marxa, el nucli del llibre és mostrar com viuen moltes persones. Jo crec que dona esperança el que deia l'Arcadi Oliveres que no ens podem permetre el luxe de perdre-la. Per tant, és esperançador veure que hi ha moltes coses funcionant en aquesta línia.

Donar òrgans és donar vida.

*“No només canvies la vida de persones malaltes, sinó que **dones una segona oportunitat** a persones que, sense donacions, no la tindrien.”*

____ **José Corbacho**

Fes-te donant
a través de
La Meva Salut.

